

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΔΟΚΟΝΟΜΟΥ—ΚΩΝΣΤ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητών τῆς ἐν Πάτραις Σχολῆς Μέσης Ἑκπαιδεύσεως

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
Κ Α Ι
ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΗΜΙΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΘΕΟΔ. Α. ΚΟΥΚΟΥΡΑ
60 ΟΔΟΣ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 60
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ
1936

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΡΟΙΚΟΝΟΜΟΥ—ΚΩΝΣΤ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητών τῆς ἐν Πάτραις Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΚΑΙ
ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ & ΗΜΙΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΘΕΟΔ. Α. ΚΟΥΚΟΥΡΑ

60 ΟΔΟΣ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 60

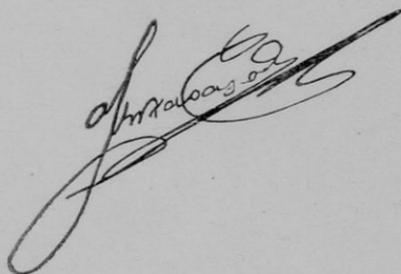
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

1936

17006

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Πᾶν αντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν συγ-
γραφέων.

Τύποις: Θ. ΚΟΥΚΟΥΡΑ
Ρ. Φεραίου 60 - Πάτραι

Μέρος Πρώτον

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Ὁ Ἀπολλόδωρος κατήγετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐζησεν, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὸ 180—109 π. Χ. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἠκμαζόν πολὺ τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ μετέβη καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος καὶ ἔγινε μαθητὴς ἑνὸς μεγάλου γραμματικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοῦ ἐκ Σαμοθράκης Ἀριστάρχου. Ἐγραψε διάφορα ἔργα, ἐκ τῶν σωζομένων μερῶν τῶν ὁποίων καταφαίνεται ἡ μεγάλη του πολυμάθεια. Ἐν ἀπὸ τὰ ἔργα του εἶναι καὶ τὸ ἔπιγραφόμενον «Ἀπολλοδώρου βιβλιοθήκη», ἀποσπάσματα τοῦ ὁποίου θὰ γνωρίσωμεν. Τὸ ἔργον αὐτὸ περιέχει σύντομον ἔκθεσιν τῶν μύθων τῆς γενέσεως τῶν θεῶν, τῆς γενεαλογίας τῶν παλαιῶν γενῶν καὶ μέρος μόνον τῶν ἀττικῶν γενεαλογικῶν μύθων, στηρίζεται δὲ εἰς τοὺς ἀρχαιότερους τοῦ Ἀπολλοδώρου ποιητὰς καὶ χρονογράφους. Ἀπὸ τὴν ἔντεχον καὶ μεθοδικὴν διάταξιν τοῦ ἔργου συνάγεται ὅτι καὶ τότε ἦτο προωρισμένον διὰ τὰ σχολεῖα. Ἀτυχῶς ὅμως μόνον τρία βιβλία τοῦ ὅλου ἔργου ἐσώθησαν. Τοιουτοτρόπως ἡ μυθικὴ ἀφήγησις, ἡ ὁποία ἔφθανεν ἕως μὲχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Ὀδυσσεῶς εἰς τὴν Ἰθάκην, φθάνει μόνον μὲχρι τοῦ Θησέως.

I

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

A. ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΘΕΟΙ

1. Οὐρανός, Γῆ καὶ τέκνα αὐτῶν.

(κεφ. 1, 1—4)

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου, λαβὼν δὲ γυναῖκα Γῆν ἐτέκνωσε πρῶτον τοὺς ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθειστήκεσαν, χεῖρας μὲν ἀνὰ ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνὰ πενήκοντα ἔχοντες. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῷ τέκνοι Γῆ Κύκλωπας, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἄλλὰ τούτους μὲν Οὐρανὸς δήσας εἰς Τάρταρον ἔρριψε, τέκνοι δὲ αὖθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας Τιτανίδας.

Ἄγανακτοῦσα δὲ Γῆ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ῥιφθέντων παίδων πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ καὶ δίδωσιν ἄδμαντίνην ἄρπην Κρόνῳ. Οἱ δὲ Ὠκεανοῦ χωρὶς ἐπιτίθενται, τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες τοὺς τε καταταρατωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωσαν.

2. *Γέννησις καὶ ἀνατροφή τοῦ Διός.*

(κεφ. 1, 5—7)

Κρόνος δὲ τοὺς μὲν Τιτᾶνας ἐν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δήσας καθείρξε, τὴν δὲ ἀδελφὴν Ῥέαν λαβὼν γυναῖκα, ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς ἐθεσπιώδουν αὐτῷ λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα. Καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἐστίαν κατέπιεν, εἶτα Δήμητραν καὶ Ἥραν, μεθ' ἧς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα.

Ὁργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ῥέα παραγίνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὀπληνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγγανε, γεννᾷ δὲ ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης Δία καὶ τοῦτον δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε καὶ ταῖς Μελισσέως παισὶ νύμφαις, Ἀδραστεία τε καὶ Ἴδη. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. *Ἀγῶνες τοῦ Διὸς κατὰ τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτᾶνων.*

(κεφ. 2, 1)

Ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα δὲ τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε μεθ' ὧν Ζεὺς τὸν πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα ἡ Γῆ τῷ

Διὲ ἔγρησε τὴν νίκην, τοὺς καταταρταρωθέντας ἄν ἔγη συμμάχους· ὁ δὲ τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείνας ἔλυσε. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὲ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κυνέην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν· οἱ δὲ τούτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς ἐκατόγχειρας καθιστάσι φύλακας. Αὐτοὶ δὲ διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν δὲ τὴν ἐν θαλάσῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἅιδου.

B. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

1. Προμηθεύς.

(κεφ. 7, 1)

Προμηθεύς ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διός, ἐν νάρθηκι κρύψας. Ὡς δὲ ἤσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Κανκῶσφ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. Ἐν δὴ τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεύς πολλῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος αὐτῷ τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τῶν ἡπάτων ἀξανομένων διὰ νυκτὸς. Καὶ Προμηθεύς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην· Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον αὐτὸν ἔλυσεν.

2. Δευκαλίων καὶ Πύρρα.

(κεφ. 7, 2)

Προμηθέως παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος

βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων λαμβάνει γυναῖκα Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλκοῦν ἦθε λεγένος, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων τεκτηγόμενος λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη.

Ζεὺς δὲ πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθαρεῖναι πάντας ἀνθρώπους, ὀλίγων χωρὶς οἳ συνεφοίτων εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας τὰς ἴσας τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κάκει τῶν ὄμβρων παῦλον λαβόντων ἐκβὰς θύει Διὶ φυξίῳ.

Ζεὺς δὲ πέμψας Ἐρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι ὃ τι βούλεται· ὃ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος ὑπὲρ κεφαλῆς αἴθρων ἔβαλε λίθους· καὶ οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων ἀνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα γυναῖκες. Ὅθεν καὶ λαοὶ μεταφορικῶς ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ λᾶας ὁ λίθος.

3. Ἑλλην καὶ παῖδες αὐτοῦ.

(κεφ. 7, 2—3)

Γίνονται δὲ ἐκ Πύρρας Δευκαλίωνι παῖδες Ἑλλην μὲν πρῶτος, δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων ὁ μετὰ Κραναὸν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς, θυγάτηρ δὲ Πρωτογένεια. Ἑλληνος δὲ καὶ νύμφης Ὀρσηίδος Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος. Αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἑλληνας, τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν· καὶ Ξοῦθος μὲν λαβὼν τὴν Πελοπόννησον ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθίδος Ἀχαιοὺν ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦν-

ται, Δῶρος δὲ τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν, Αἰόλος δὲ βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσεν.

Γ'. ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φοῖξος καὶ Ἑλλη.

(κεφ. 9, 1)

Τῶν Αἰόλου παίδων Ἀθάμας δυναστεύων Βοιωτίας ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ παῖδα μὲν Φοῖξον, θυγατέρα δὲ Ἑλλην. Αὔθις δὲ Ἰνώ λαμβάνει γυναῖκα, ἕξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύουσα δὲ Ἰνώ τοῖς Νεφέλης τέκνοις ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. Λαμβάνουσαι δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασον. Γῆ δὲ πεφρυγμένους πυροῦς δεχομένη καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἀνεδίδου· διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας.

Ἰνώ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν ὡς εἶη κεχρησμένοι παύσεσθαι τὴν ἀκαρπίαν, ἐὰν σφραγῆ Διὶ ὁ Φοῖξος. Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκασόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φοῖξον. Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν.

Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρονήσου, ὄλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἢ Ἑλλη, κάκει θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης

Ἐλλάσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

Φοῖβος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευεν. Οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην δίδωσιν. Ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτη δίδωσιν· ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυῶν ἐν Ἄρεως ἄλσει καθήλωσεν.

2. Ἰάσων καὶ Πελίας.

(κεφ. 9, 16)

Αἴσωνος τοῦ Κρηθέως καὶ Πολυμήδης τῆς Αὐτολύκου Ἰάσων γίνεται. Οὗτος ὄκει ἐν Ἰωλκῷ, τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα, ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ Θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἠγνόει τὸν χρησμὸν, αὐθις δὲ ὕστερον αὐτὸν ἔγνω. Τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσωνα μετεπέμψατο. Ὁ δὲ πόθῳ γεωργίας ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν ἔσπευσεν ἐπὶ τὴν θυσίαν, διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον.

Θεασάμενος δὲ Πελίας αὐτὸν καὶ τὸν χρησμὸν συμβαλὼν ἠρώτα προσελθὼν, τί ἂν ἐποίησεν ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν αὐτῷ πρὸς τινος φονευθῆσθαι τῶν πολιτῶν. Ὁ δὲ «τὸ χρυσόμαλλον δέρας» ἔφη «προσέταπτον ἂν φέρειν αὐτῷ». Τοῦτο Πελίας ἀκούσας εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτὸν. Τοῦτο ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεως ἄλσει κρεμᾶμενον ἐκ δρυός, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου.

3. Παρασκευὴ Ἰάσονος πρὸς ἀπόπλουν.

(κεφ. 9, 16)

Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων Ἄργον παρεκάλεσε τὸν Φρίξου, κάκεινος, Ἀθηναῖς ὑποθεμένης, πεντηκόντορον ναῦν κατασκεύασε τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ· κατὰ δὲ τὴν προφῶραν ἐνήρμοσεν Ἀθηναῖα φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. Ὡς δὲ ἡ ναῦς κατασκευάσθη, χρωμένῳ ὁ Θεὸς αὐτῷ πλεῖν ἐπέτρεψε συναθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ συναθροισθέντες εἰσὶν οἷδε· Τίφυς Ἀγνίου, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζητῆς καὶ Κάλαις Βορέου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς, Τελαμῶν καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διὸς, Θησεὺς Αἰγέως. . . .

4. Ὁ μάντις Φινεύς.

(κεφ. 9, 17 καὶ 21)

Οὔτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες καταπῶσιν εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησὸν, ἐνθα ὄκει Φινεύς μάντις τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. Καὶ πηρωθῆναί φασιν αὐτὸν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προύλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. Ἐπεμψεν δὲ αὐτῷ καὶ τὰς Ἀργυρίας οἱ θεοί· πτερωταὶ δὲ ἦσαν αὐταὶ καὶ, ἐπειδὴ τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι τὰ μὲν πλείονα ἀνήρπαζον, ὀλίγα δὲ ὅσα ὁσμῆς ἀνάπλευα κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι προσενέγκασθαι.

Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν, ὑποθήσεσθαι τὸν πλοῦν ἔφη, τῶν Ἀργυρίων αὐτὸν εἰς ἀπαλλάξωσιν. Οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τρά-

πεζαν ἐδεσμάτων, Ἄρπυιαι δὲ ἐξαίφνης σὺν βοῇ καταπιᾶσαι τὴν τροφὴν ἤρπαζον. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαις, ὄντες περωτοὶ, σπασάμενοι τὰ ξίφη δι' ἄερος ἐδίωκον.

5. Πλοῦς διὰ τῶν συμπληγᾶδων.

(κεφ. 9, 22)

Ἀπαλλαγεῖς δὲ τῶν Ἄρπυιῶν Φινεὺς ἐμήγυσε τὸν πλοῦν τοῖς Ἄργοναῦταις καὶ περὶ τῶν συμπληγᾶδων ὑπέθετο πετρῶν. Ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὗται, συγκρουόμεναι δὲ ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειίδα διὰ τῶν πετρῶν, καὶ ταύτην ἐὰν μὲν ἴδωσι σωθεῖσαν, διαπλεῖν καταρροῦντας, ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ πλεῖν βιάζεσθαι.

Ταῦτα ἀνήγοντο ἀκούσαντες καί, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιάσιν ἐκ τῆς πρόφρας πελειάδα· τῆς δὲ ἵπταμένης τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς ἢ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. Ἀναχωρούσας οὖν ἐπιτηρήσαντες τὰς πέτρας μετ' εἰρεσίας ἐντόνου, συλλαβομένης Ἥρας, διήλθον, τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς νηὸς περικοπέισης. Αἱ μὲν οὖν συμπληγᾶδες ἔκτοτε ἔστησαν· χρεῶν γὰρ ἦν αὐταῖς, νεὸς περαιωθείσης, στήναι παντελῶς· οἱ δὲ Ἄργοναῦται πρὸς Μαριανδυνοὺς παρεγένοντο, κακεῖ φιλοφρόνως ὁ βασιλεὺς ὑπεδέξατο Λύκος.

6. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

(κεφ. 9, 23 καὶ 27)

Παραπλεύσαντες δὲ Θερμώδοντα καὶ Καύκασον ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν ἦλθον· οὗτος τῆς Κολχικῆς ἐστὶ

γῆς. Καθορμισθείσης δὲ τῆς νεώς, ἦκε πρὸς Αἰήτην Ἰάσων καὶ τὰ ἐπιταγένητα ὑπὸ Πελλίου λέγων παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ· ὁ δὲ δώσειν ὑπέσχετο, ἔάν τοις χαλκόποδας ταύρους μόνος καταξέυξῃ. Ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ ταῦροι δύο, μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφραίστου, οἳ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ στόματος ἐφύσων.

Ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος πῶς ἂν δύναίτο τοὺς ταύρους καταξέυξαι, Μήδεια αὐτοῦ ἔρωτα ἴσχει ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ Αἰήτου καὶ Ἰδυίας τῆς Ὠκεανοῦ, φαρμακίς. Δεδοικυῖα δὲ μὴ πρὸς τῶν ταύρων διαφθαρεῖ, κρύφα τοῦ πατρὸς συνεργήσῃ αὐτῷ πρὸς τὴν κατάξευξιν τῶν ταύρων ἐπηγγείλατο καὶ τὸ δέρας ἐγχειριεῖν, ἔάν ὁμόσῃ αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται.

Ὁμόσαντος δὲ Ἰάσονος φάρμακον δίδωσιν, ᾧ καταξευγνύναι μέλλοντα τοὺς ταύρους ἐκέλευσε χρῆσαι τὴν τε ἀσπίδα καὶ τὸ σῶμα· τούτῳ γὰρ χρισθέντα ἔφη πρὸς μίαν ἡμέραν μῆτε ὑπὸ πυρὸς ἀδικηθήσεται μῆτε ὑπὸ σιδήρου. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας καὶ χρισάμενος τῷ φαρμάκῳ, παραγενόμενος εἰς τὸ τοῦ νεῶ ἄλλος ἐμάστευε τοὺς ταύρους καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὀρμήσαντας αὐτοὺς κατέξευξε.

Καὶ κατεξευγμένων τῶν ταύρων οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας Αἰήτης, ἐβούλετο δὲ τὴν τε Ἀργῶ καταφλέξαι καὶ κτεῖναι τοὺς ἐμπλέοντας. Φθάσασα δὲ Μήδεια τὸν Ἰάσωνα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας ἦγαγε καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος ἔχουσα τὸ δέρας ἐπὶ τὴν Ἀργῶ παρεγένετο. Συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

Ὁ δὲ Ἰάσων κατελθὼν τὸ δέρας ἔδωκε καὶ εἰς Ἴσθμὸν μετὰ τῶν ἀριστέων πλεύσας ἀνέθηκε τὴν ναῦν Ποσειδῶνι.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α. ΉΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις, ἀνατροφή καὶ πρῶτα κατορθώματα τοῦ Ἡρακλέους.

(κεφ. 4, 8—11)

Ἄλκμῆνη δύο ἐγέννησε παῖδας, Διὶ μὲν Ἡρακλέα, Ἀμφιτρύωνι δὲ Ἴφικλέα. Τοῦ δὲ παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου δύο δράκοντα· ὑπερμεγέθει· Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἔπεμψε, διαφθαρεῖναι τὸ βρέφος θέλουσα. Ἐπιβομῆνης δὲ Ἀλκμῆνης Ἀμφιτρύωνα, Ἡρακλῆς διαναστὰς ἄγχων ἐκατέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέφθειρεν.

Ἐδιδάχθη δὲ Ἡρακλῆς ἀρματηλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου, τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου, ὀπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος, κιθαροδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. Οὗτος ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως· ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας καὶ Θηβαῖος γενόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανεν· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. Δείσας δὲ Ἀμφιτρύων μὴ πάλιν τι ποιήσῃ τοιοῦτον, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ βουφόρβια. Κάκει τρεφόμενος μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν. Ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς φανερός ὅτι Διὸς παῖς ἦν· τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δὲ ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. Οὐκ ἦστόχει δὲ οὔτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων.

Ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτωκαιδεκάτης τὸν Κιθαιρώνειον ἀνείλε λέοντα. Οὗτος ὀρμώμενος

ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος τὰς Ἀμφιτρύωνος ἔφθειρε βόας καὶ τὰς Θεσπίου. Βασιλεὺς δὲ ἦν οὗτος Θεσπιῶν, πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς ἐλεῖν βουλόμενος τὸν λέοντα. Καὶ χειρωσάμενος τὸν λέοντα τὴν μὲν δορὰν ἠμφιέσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι.

Προμαθὼν δὲ πρὸς Εὐρύτου τὴν τοξικὴν Ἡρακλῆς ἔλαβε παρὰ Ἐρμού μὲν ξίφος, παρὰ Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ δὲ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηναίης πέπλον· ῥόπαλον μὲν γάρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας.

2. *Μανία Ἡρακλέους.*

(κεφ. 4, 12)

Μετά δὲ τὴν πρὸς Μινύας μάχην συνέβη αὐτῷ κατὰ ζῆλον Ἦρας μανῆναι καὶ τοὺς τε ἰδίους παῖδας, οὓς ἐκ Μεγάρων εἶχεν, εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν καὶ τῶν Ἰφίκλου δύο· διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν καθαιρεται μὲν ὑπὸ Θεσπίου, παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς πυνθάνεται τοῦ Θεοῦ ποῦ κατοικήσῃ. Ἡ δὲ Πυθία κατοικεῖν αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρουσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἄθλους δέκα ἐπιτελεῖν, καὶ οὕτως ἔφη, τῶν ἄθλων συντελεσθέντων, ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι.

3. *Ἡρακλῆς, Δηιάνειρα καὶ Νέσσος.*

(κεφ. 7, 5—6)

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηιάνειραν ἐμνηστεύσατο καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῶν, εἰκασμένον ταύρω, ἀπέκοψε τὸ ἕτερον τῶν

κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν ἄγεται γυναῖκα, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δούς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Τοῦτο δὲ δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτόν, ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

Ἄγων δὲ Δηϊάνειραν ἐπὶ ποταμὸν Εὐήνον ἦκεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσοσ ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθημενε μισθοῦ, λέγων παρὰ θεῶν τὴν πορθμεϊάν εἰληφέναι διὰ δικαιοσύνην. Αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διήει, Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐπέτρειψε Νέσσῳ διακομίζειν. Ὁ δὲ διαπορθημύων αὐτὴν ἐπεχείρει ἀπάγειν. Τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς ἐξελθόντια Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν εἶπεν, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τὸ ἑνὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀλῆδος αἷμα φυλάττειν. Ἡ δὲ τοῦτο ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῆς.

4. Ἡρακλῆς καὶ Ἰόλη.

(κεφ. 7, 7)

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα στρατείαν ἐπ' Οἰχαλίαν ἐνήθηροιζεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμαχοῦνταν δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχίνος καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτον, αἶρει τὴν πόλιν. Καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευομένων τοὺς ἀποθανόντας καὶ λαφύραγωγῆσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. Μέλλων δὲ ἱερούργειν εἰς Τραχίνα τὸν κήρυκα ἔλεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἷσοντα. Παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον εἶναι τὸ ἑνὲν αἷμα, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν.

5. Θάνατος τοῦ Ἡρακλέους.

(κεφ. 7, 7)

Ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθνευ. Ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰός τὸν χροῖτα ἔσησε, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἀρόμενος κατηκόντισεν, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ. Τοιαύτη δὲ συμφορὰ κατασχεθεῖς εἰς Τραχίνα ἐπὶ νεῷς κομίζεται. Δηιάνειρα δὲ αἰσθημένη τὸ γεγονός ἐαυτὴν ἀνήρτησεν.

Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὑλλῳ, ὅς ἐκ Δηιανείρας ἦν αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γυναικα λαβεῖν, παραγενόμενος εἰς Οἴτην ὄρος, ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας ἐκέλευεν ἐπιβάντος ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριῶν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων ὑφῆψε. Τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς λέγεται νέφος ὑποστάν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. Ἐκεῖ δὲ τυχὼν ἀθανασίας καὶ διαλλαγῆς Ἡρα τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔλαβε γυναῖκα.

B! ΗΡΑΚΛΕΪΔΑΙ

1. Οἱ Ἡρακλεῖδαι ἰκέται εἰς Ἀθήνας.

Θάνατος Εὐρυσθέως.

(κεφ. 8, 1)

Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήρυκα παρεγένοντο. Ὡς δὲ ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος ἐδεδοίκεσαν, Τραχίνα κα-

ταλιπόντες διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. Διωκόμενοι δὲ ἦλθον εἰς Ἀθήνας καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν ἠξίουσαν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἀπέκτειναν· αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἄρματος καὶ πέτρας ἤδη παριπτέοντα Σκειρωνίδα· κτείνει διώξας Ὑλλος.

2. Οἱ Ἡρακλεῖδαι κύριοι τῆς Πελοποννήσου.

(κεφ. 8, 2—4)

Ἀπολομένοι δὲ Εὐρυσθέως ἐπὶ Πελοπόννησον ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ πάσας εἶλον τὰς πόλεις. Ἐπειδὴ δὲ ἐκράτησαν Πελοποννήσου, τρεῖς ἰδρύσαντο βωμοὺς πατρῶου Διὸς καὶ ἐπὶ τούτων ἔθυσαν καὶ ἐκληροῦντο τὰς πόλεις. Πρώτη μὲν οὖν λῆξις Ἄργος, δευτέρα Λακεδαίμων, τρίτη δὲ Μεσσήνη. Κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος, ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστον. Τήμενος οὖν καὶ οἱ Ἀριστοδήμου παῖδες Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης· ἔβαλον λίθους, Κρεσφόντης δὲ βουλόμενος Μεσσήνην λαχεῖν γῆς ἐνέβαλε βῶλον. Ταύτης δὲ διαλυθείσης ἔδει τοὺς δύο κλήρους ἀναφανῆναι. Ἐκλυθείσης δὲ πρώτης μὲν τῆς Τημένου, δευτέρας δὲ τῆς τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, Μεσσήνην ἔλαβε Κρεσφόντης.

BIBΛION TPITON

Α! ΘΗΒΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Ἀγήνορος τέκνα.

(κεφ. 1, 1)

Λιβύη ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος Ἀγήνορα, ὃς παραγενόμενος εἰς Φοινίκην ἄγεται γυναῖκα Τηλέφασσαν καὶ τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. Τινὲς δὲ Εὐρώπην οὐκ Ἀγήνορος, ἀλλὰ Φοίνικος λέγουσι. Ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, ταῦρος χειροήθης γενόμενος ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης ἐλόμισεν εἰς Κρήτην.

Ἀφανοῦς δὲ Εὐρώπης γενομένης ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀγήνωρ ἐπὶ ζήτησιν ἐξέπεμψε τοὺς παῖδας, εἰπὼν μὴ πρότερον ἀναστρέφειν, πρὶν ἂν ἐξεύρωσιν Εὐρώπην. Συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς καὶ Τηλέφασσα ἢ μήτηρ. Ὡς δὲ πᾶσαν ποιούμενοι ζήτησιν εὐρεῖν ἦσαν Εὐρώπην ἀδύνατοι, τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπογνόντες ἄλλος ἄλλαχού κατόκησαν, Φοῖνιξ μὲν ἐν Φοινίκῃ, Κίλιξ δὲ Φοινίκης πλησίον καὶ πᾶσαν τὴν ποταμῷ σύνεγγυς Πυράμῳ κειμένην χώραν Κιλικίαν ἐκάλεσε· Κάδμος δὲ καὶ Τηλέφασσα ἐν Θράκῃ κατόκησαν.

2. Ὁ Κάδμος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.

(κεφ. 4,1—2)

Κάδμος δὲ ἀποθανοῦσαν Θάψας Τηλέφασσαν,

ὑπὸ Θρακῶν ξενισθεῖς, ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς Εὐρώπης πυνθανόμενος. Ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ μὲν Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, χρῆσθαι δὲ καθοδηγῶ βοῖ καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα ἂν αὐτὴ κλιθῆ καμοῦσα. Τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν διὰ Φωκέων ἐπορεύετο· εἶτα βοῖ συντυχῶν ἐν τοῖς Πελάγοντος βουκολίοις ταύτη κατόπισθεν εἶπετο. Ἡ δὲ διεξιούσα Βοιωτίαν ἐκλίθη, πόλις ἔνθα νῦν εἰσι Θῆβαι.

Βουλόμενος δὲ Ἀθηναῖα καταθῆσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινὰ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης ὕδωρ φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων, ὃν ἐξ Ἀρεως εἶπόν τινες γεγονέναι, τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων διέφθειρεν. Ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα καὶ τῆς Ἀθηναῖς ὑποθεμένης τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. Τούτων δὲ σπαρέντων ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. Οὗτοι δὲ ἀπέκτειναν ἀλλήλους, περιεσώθησαν δὲ πέντε.

Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀθηναῖα αὐτῷ βασιλείαν κατεσκεύασε, Ζεὺς δὲ ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα Ἀρμονίαν, Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεως θυγατέρα. Καὶ πάντες θεοὶ καταλιπόντες τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ τὸν γάμον εὐωχοῦμενοι καθύμνησαν. Γίνονται δὲ Κάδμω θυγατέρες μὲν Αὐτιονόη, Ἰνώ, Σεμέλη, Ἀγαυή, παῖς δὲ Πολύδωρος.

3. Ἄλλοι βασιλεῖς τῶν Θηβῶν.

(κεφ. 5,5)

Πολύδωρος δὲ Θηβῶν βασιλεὺς γενόμενος Νυκτιδα λαμβάνει γυναῖκα, Νυκτέως τοῦ Χρονίου θυγατέρα, καὶ γεννᾷ Λάβδακον. Καταλιπόντος δὲ Λα-

βδάκου παῖδα ἐνιαυσιαῖον Λαῖον τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο Λύκος, ἕως οὗτος ἦν παῖς, ἀδελφὸς ὧν Νυκτέως. Καὶ βασιλεύσας ἔτη εἴκοσι, φονευθεὶς ὑπὸ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος θνήσκει. Παραλαβόντες δὲ οὗτοι τὴν δυναστείαν τὴν μὲν πόλιν ἐτείχισαν, ἐπακολουθησάντων τῇ Ἀμφίονος λύγῃ τῶν λίθων, Λαῖον δὲ ἐξέβαλον. Ὁ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν ἐπιξενοῦται Πέλοπι.

4. Οἰδίπους.

α'. Γέννησις καὶ πρῶτη περιπέτεια τοῦ Οἰδίπουδос.

(κεφ. 5, 7)

Μετὰ δὲ τὴν Ἀμφίονος τελευτὴν Λαῖος τὴν βασιλείαν παρέλαβε καὶ, λαβὼν γυναῖκα θυγατέρα Μενοικέως Ἰοκάστην, τὸ γεννηθὲν ἐκθεῖναι δίδωσι νομεῖ περόναις διπτήσας τὰ σφυρὰ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ἐξέθηκεν εἰς Κιθαιρῶνα, Πολύβου δὲ βουκόλοι, τοῦ Κορίνθιον βασιλέως, τὸ βρέφος εὐρόντες πρὸς τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Περιβοίαν ἤνεγκαν. Ἡ δὲ ἀνελοῦσα ὑποβάλλεται καὶ θεραπεύσασα τὰ σφυρὰ Οἰδίπουν καλεῖ, τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοῦς πόδας ἀνοιδῆσαι.

β'. Ὁ Οἰδίπους φονεὺς τοῦ πατρὸς του.

(κεφ. 5, 7)

Τελειωθείς δὲ ὁ παῖς καὶ διαφέρων τῶν ἡλικίων ἐν ῥώμῃ διὰ φθόνον ὠνειδίξετο ὑπόβλητος. Ὁ δὲ πυνθανόμενος παρὰ τῆς Περιβοίας μαθεῖν οὐκ ἐδύνατο· ἀφικόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων. Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι· τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν, τὴν δὲ μητέρα ἀξεσθαι γυναῖκα. Τοῦτο ἀκούσας καὶ νομίζων ἐξῶν ἐλέγετο γεγεννησθαι, Κόρινθον μὲν ἀπέλιπεν, ἐφ'

ἄρματος δὲ διὰ τῆς Φωκίδος φερόμενος συντυγχάνει κατὰ τινα στενὴν ὁδὸν ἐφ' ἄρματος ὄχουμένῳ Λαίῳ καὶ Πολυφόντῃ κῆρυξ δὲ οὗτος ἦν Λαίου. Καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν καὶ δι' ἀπίθειαν καὶ ἀναβολὴν κτείναντος τῶν ἵππων τὸν ἕτερον, ἀγανακτῆσας Οἰδίπους καὶ Πολυφόντην καὶ Λαίῳ ἀπέκτεινε καὶ παρεγένετο εἰς Θήβας.

γ. Ἡ Σφιγξ καὶ τὸ αἶνιγμα αὐτῆς.
(κεφ. 5, 8)

Λαίῳ μὲν οὖν θάπτει βασιλεὺς Πλαταιέων Δαμασίστρατος, τὴν δὲ βασιλείαν Κρέων ὁ Μενοικέως παραλαμβάνει. Τούτου δὲ βασιλεύοντος οὐ μικρὰ συμφορὰ κατέσχε Θήβας. Ἐπεμψε γὰρ Ἡρα Σφίγγα, ἣ πρόσωπον μὲν γυναικὸς εἶχε, στήθος δὲ καὶ βάσιν καὶ οὐρὰν λέοντος καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. Μαθοῦσα δὲ αἶνιγμα παρὰ μουσῶν ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος ἐκαθέζετο καὶ τοῦτο προύτεινε Θηβαίοις. Ἦν δὲ τὸ αἶνιγμα, «τί ἐστίν, ὃ μίαν ἔχον φωνὴν τετράπουν καὶ δίπουν καὶ τρίπουν γίνεται». Χρησιμοῦ δὲ Θηβαίοις ὑπάρχοντες τηνικαῦτα ἀπαλλαγῆσθαι τῆς Σφιγγός, ἤνικ' ἂν τὸ αἶνιγμα λίσσῃσι, καὶ συνιόντων εἰς ταῦτο πολλάκις, ἐξήτει, τί τὸ λεγόμενόν ἐστι, ἐπεὶ δὲ οὐχ' εὗρισκον, ἀρπάζουσα ἓνα κατεβίβρωσκεν.

δ. Τὸ τέλος τοῦ Οἰδίοδος.
(κεφ. 5,9)

Πολλῶν δὲ ἀπολλυμένων κηρύσσει Κρέων τῷ τὸ αἶνιγμα λύσοντι καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Λαίου δώσειν γυναῖκα. Οἰδίπους δὲ ἀκούσας ἔλυσε καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε καὶ τὴν μητέρα γυναῖκα ἔλαβεν

ἀγνοῶν καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτῆς Πολυνεΐκη καὶ Ἐτεοκλέα, θυγατέρας δὲ Ἴσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. Φανέντων δὲ ὕστερον τῶν λανθανόντων Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν ἀνήρησεν, Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ Θηβῶν ἠλαύνετο. Παραγερόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόῃ τῆς Ἀττικῆς εἰς Κολωνόν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ τέμενος, καθίζει ἰκέτης προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν.

Β'. ΑΧΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ.

1. Αἰακός.

(κεφ. 12, 6)

Ἄσωπὸς ποταμὸς Μετώπην γυναῖκα λαβὼν (Λάδωνος δὲ τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ αὕτη) δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, Ἰσμηνὸν καὶ Πελάγοντα, εἴκοσι δὲ θυγατέρας, ὧν μίαν, Αἴγιναν, ἀρπάσας Ζεὺς τεκνοῖ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰακόν. Τούτῳ Ζεὺς ὄντι μόνῳ ἐν τῇ νήσῳ Οἰνῶνῃ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Λαμβάνει δὲ Αἰακὸς γυναῖκα Ἐνδηίδα τὴν Σκείρωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο Πηλεὺς τε καὶ Τελαμών. Λαβὼν δὲ αὖθις Ψαμάθην τὴν Νηρῆως τεκνοῖ παῖδα Φῶκον.

Ἦν δὲ εὐσεβέστατος ἀπάντων Αἰακός. Διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατεχούσῃ ἀφορία· χρησιμοὶ θεῶν ἔλεγον τῶν ἐνεστώτων κακῶν αὐτὴν ἀπαλλαγῆσεσθαι, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσῃται. Ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ τῆς ἀκαρπίας ἢ Ἑλλὰς ἀπαλλάττεται. Τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακὸς καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἄιδου φυλάττει.

2. Τέκνα τοῦ Αἰακοῦ.

(κεφ. 12, 6)

Διαφέροντος δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου, οἱ ἀδελφοὶ ἐπεβούλευσαν αὐτῷ· καὶ λαχὼν κλήρω Τελαμῶν συγγυμναζόμενον αὐτὸν βαλὼν δίσκῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς κτείνει καὶ κομίσας μετὰ Πηλέως κρύπτει ἐν τινὶ ὕλῃ.

Φωραθέντος δὲ τοῦ φόνου φυγάδες ἀπὸ Αἰγίνης ὑπὸ Αἰακοῦ ἐλαύνονται. Καὶ Τελαμῶν μὲν εἰς Σαλαμίνα παραγίνεται, ἧς Κυχρεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος τῆς Ἄσωποῦ ἐβασίλευεν. Ὁ δὲ τελευταῖων ἄπαις τὴν βασιλείαν παραδίδωσι Τελαμῶνι, ὃς ἄγεται γυναῖκα Περίβοιαν. Καὶ ποιησαμένου εὐχὰς Ἡρακλέους, ἵνα αὐτῷ παῖς ἄρσῃ γενῆται, φανέντος δὲ μετὰ τὰς εὐχὰς ἀετοῦ, τὸν γεννηθέντα ἐκάλεσεν Αἴαντα. Καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ Τροίαν σὺν Ἡρακλεῖ λαμβάνει γέρας Ἡσιόνην τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Τεῦκρος. Πηλεὺς δὲ εἰς Φθίαν φυγὼν ἄγεται γυναῖκα Θέτιν τὴν Νήρεως.

3. Ἀχιλλεύς.

(κεφ. 13, 6)

Ὡς δὲ ἔτεκε Θέτις ἐκ Πηλέως βρέφος, ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι τοῦτο, κρύφα Πηλέως εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύψασα τῆς νυκτὸς ἔφθειρεν, ὃ ἦν αὐτῷ θνητὸν πατρῷον, μεθ' ἡμέραν δὲ ἔχρειεν ἀμβροσίᾳ.

Πηλεὺς δὲ ἐπιτηρήσας καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐβόησε· καὶ Θέτις κωλυθεῖσα τὴν προαίρεσιν τελειῶσαι, νήπιον τὸν παῖδα ἀπολιποῦσα πρὸς Νηρηίδας ᾤχετο. Κομίζει δὲ τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα Πηλεῦς. Ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν ἔτρεφε σπλάγ-

χνοῖς λεόντων καὶ συῶν ἀγρίων καὶ ἄρκτων μυελοῖς καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα, ὅτι τὰ χεῖλη μαστοῖς οὐ προσήνεγκεν.

Ὡς δὲ ἐγένετο ἑνναετῆς Ἀχιλλεὺς, Κάλχαντος λέγοντος οὐ δύνασθαι χωρὶς αὐτοῦ Τροίαν ληφθῆναι, Θέτις προειδυῖα ὅτι δεῖ στρατευόμενον αὐτὸν ἀπολέσθαι, κρύψασα ἐσθῆτι γυναικεία, ὡς παρθένον παρέθετο Λυκομήδει τῷ Σκύρου βασιλεῖ. Ὀδυσσεὺς δὲ, μηνυθέντα παρὰ Λυκομήδους ζητῶν Ἀχιλλέα, σάλπιγγι χρησάμενος εὔρε.

Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς Τροίαν ἦλθεν.

Γ. ΑΤΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1). Ἔρις Ἀθηναῖς καὶ Ποσειδῶνος.

(κεφ. 14, 1)

Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου, φασίν, ἔδοξε τοῖς θεοῖς πόλεις καταλαβέσθαι, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος. Ἦκεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ μέσσην τὴν ἀκρόπολιν ἀπέφηνε θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθίδα καλοῦσιν. Μετὰ δὲ τοῦτον ἦκεν Ἀθηναῖα καὶ ποιησαμένη τῆς καταλήψεως Κέκροπα μάρτυρα ἐφύτευsen ἐλαίαν, ἣ νῦν ἐν τῷ Πανδροσεΐῳ δείκνυται. Γενομένης δὲ ἔριδος ἀμφοῖν περὶ τῆς χώρας, Ἀθηναῖαν καὶ Ποσειδῶνα διαλύσας Ζεὺς κριτὰς ἔδωκεν θεοῦς τοὺς δώδεκα. Καὶ

τούτων δικαζόντων ἢ χώρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος ὅτι πρῶτον τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσεν. Ἀθηνᾶ μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ

Ὁ Κλαύδιος Αἰλιανὸς ἔζησεν εἰς τὴν Ρώμην, οὗ ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ διδασκάλου δηλαδὴ τῆς ῥητορικῆς. Ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας Πραΐνεστον (σήμερον Παλεστρίνα), ἀλλὰ πότε ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἤκμασε περὶ τὸ 225 μ. Χ. Ὅπως πολλοὶ Ρωμαῖοι τοιοιουτρόπως καὶ ὁ Αἰλιανὸς ἔμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ μάλιστα τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ συνέγραψεν. Εἶχε διδάσκαλον τὸν σοφιστὴν Πausανίαν, ἐθαύμαζε δὲ παρὰ πολὺ τὸν σοφιστὴν Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατὰ τὸν β' αἰῶνα μ. Χ.

Εἰς τὸν Αἰλιανόν, ὁ ὁποῖος, ὅπως συνάγεται ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἦτο ἄνθρωπος χρηστῶν ἠθῶν καὶ πολυμαθέστατος, ἀποδίδονται πολλὰ ἔργα· ἀμφισβητεῖται ὅμως ἂν εἶναι ὅλα ἰδικὰ του. Ἐκ τούτων σώζονται δύο ἀνήκοντα ἰσχυρῶς εἰς αὐτόν. Τὸ ἓν ἐπιγράφεται «Περὶ ζῴων ἰδιότητος» καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 17 βιβλία, τὸ δὲ ἄλλο «Ποικίλη Ἱστορία» καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 14 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων πλήρη σώζονται μόνον τὰ δύο πρῶτα.

Ἡ Ποικίλη Ἱστορία εἶναι συλλογὴ διηγήσεων, τὰς ὁποίας ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ διαφόρους μελέτας του, ἱστορικές, ἀρχαιολογικές, βίων ἀνδρῶν κλπ. ἐξεχώριζεν ὁ Αἰλιανὸς καὶ συνεκέντρωσεν εἰς ἓν ἔργον. Εἶναι δηλαδὴ ἔργον ὄχι τῆς ἐμπνεύσεώς του. Δὲν παύει ὅμως διὰ τοῦτο νὰ εἶναι ἄξιον προσοχῆς, ὄχι μόνον διότι εἶναι τερπνόν, ἀλλὰ καὶ διότι δι' αὐτοῦ περιεσώθησαν ἀποσπάσματα συγγραφέων, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα ἀπώλεσθησαν. Οἱ σύγχρονοι τοῦ Αἰλιανοῦ καὶ οἱ μεταγενέστεροί του, ἰδίως κατὰ τοὺς μέσους χρόνους, ἐξέτιμουν παρὰ πολὺ τὰ ἀνωτέρω συγγράμματά του καὶ ἐθεώρουν αὐτὰ τερπνότατα ἀναγνώσματα. Κατωτέρω θὰ γνωρίσωμεν μερικὰς ἐκ τῶν διηγήσεων τῆς Ποικίλης Ἱστορίας.

II

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

1. *Ἡ ἀξία τῆς φιλοπονίας.* (Α', 33)

Ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μέγιστην Ὠμίσης Ἀρταξέρξης τῷ βασιλεῖ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα προσεκόμισε. Τὸ μέγεθος οὖν αὐτῆς ὑπερεκπλαγεῖς ὁ βασιλεὺς, «ἐκ ποίου παραδείσου», φησί, «λαβὼν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο;» Τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι οἴκοθεν καὶ ἐκ τῆς αὐτοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη καὶ δῶρα αὐτῷ βασιλικὰ ἐπέμψε καὶ ἐπέιπε· «νῆ τὸν Μίθραν, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι.»

2. *Ὁ ἀγὼν τῶν ἀλεκτρούων ἐν Ἀθήναις.* (Β', 28)

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο ἀλεκτρούνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. Πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁδε ὁ νόμος, ἐρῶ. Ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἀλεκτρούνας ἐθεάσατο μαχομένους· οὐδὲ ἀργῶς αὐτοὺς εἶδεν· ἐπέστησε δὲ τὴν στρατιάν καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς· «ἀλλ' οὔτοι μὲν οὔτε ὑπὲρ πατρίδος οὔτε ὑπὲρ πατρῶν θεῶν, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ προγονικῶν ἠρώων κακοπαθοῦσιν,

οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ παίδων, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἐκάτερος μηδὲ εἶξαι θατέρω ὁ ἕτερος». Ταῦτα οὖν εἰπὼν ἐπέερωσε τοὺς Ἀθηναίους.

3. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

(B. 39,)

Κρηῆτες τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετὰ τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβάνωσι καὶ ἵνα μή, τι τῶν κεκωλυμένων πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεποιηκῆναι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν. Τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκόμια.

4. Ξενοφῶντος φιλοπατρία.

(Γ. 3)

Ξενοφῶντι θύοντι ἦκέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον τεθνάναι. Κάκεινος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν στέφανον.

6. Αἰλείου εὐσέβεια.

(Γ. 22)

Ὅτε ἐάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτίραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς τοῦτο

ἐκκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἐν, ὅ, τι βούλεται, τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενο· τοῖς ὅμοις ἔφερεν. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥμιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμεροὶ γίνονται.

6. Ἡ ἀλαξονεία τοῦ Ἀλκιβιάδου.

(Γ', 28)

Ὅρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τόπον, ἐνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ὡς δὲ εὔρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους διαθρῆσαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος, «ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν», «ἐπὶ τούτοις», εἶπε, «μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν;»

7. Πλάτωνος ἀπλότης.

(Δ', 9)

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνώσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὦν αὐτοῖς ἀγνώσ. Οὕτως δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο καὶ ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιμερεύων, ὥστε ὑπερησθῆναι τοὺς ξένους τῇ τοῦ

¹ Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκης καὶ Αἰλιανοῦ Ποικίλης Ἱστορίας

άνδρὸς συντυχία. Οὐτε δὲ Ἀκαδημίας ἐμέμνητο οὔτε Σωκράτους· αὐτὸ μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων. Ἐπεὶ δὲ ἤλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι εἶπον· «Ἔγε», ὃ Πλάτων, «ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὁμιλητήν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἡγησαι τὴν ἐκείνου καὶ ἐπισύστησον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν». Ὁ δὲ ἠρέμα ὑπομειδιάσας, ὥσπερ εἰώθει, «ἀλλ' ἐγώ», φησιν, «αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι). Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον ἠγνόησαν, ἀτύφως αὐτοῦ συγγενομένου καὶ ἀνεπιτηδεύτως αὐτοῖς καὶ δεῖξαντος ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

8. Ἐπαμεινώνδου πενία καὶ μεγαλοφροσύνη.

(Ε', 5)

Ἐπαμεινώνδας ἓνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν ὀυπῶντα· εἴ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ἰπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. Ἐν δὴ τούτοις τῆς περιουσίας ὄν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐ προσήκατο.

9. Ἀνταμοιβὴ ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πατρίδα.

(Ε', 19)

Αἰσχύλος ὁ τραγωδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπὶ τινὶ δράματι. Ἐτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμεινίας ὁ νεώτερος ἀδελφός, διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον, ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον τῆς χειρὸς, ἣν ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ἀπεβεβλήκει. Ἐπεὶ δὲ εἰ-

δον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρός τὸ πάθος, ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ ἀφήκαν τὸν Αἰσχύλον.

10. *Δαρείου εὐψυχία καὶ πραότης.*

(ΣΤ', 14)

Ἀρίβαζος ὁ Ὑρκανὸς ἐπεβούλευσε Δαρεῖφ τῷ Ὑστάσπου μετ' ἄλλων ἀνδρῶν, οὐκ ἀφανῶν ἐν Πέρσαις. Ἦν δὲ ἡ ἐπιβουλὴ ἐν κυνηγεσίφ. Τοῦτο προμαθῶν ὁ Δαρεῖος οὐκ ἔπτηξεν, ἀλλὰ προστάξας αὐτοῖς λαβεῖν τὰ ὄπλα καὶ τοὺς ἵππους ἐκέλευσεν αὐτοὺς διατεῖναι τὰ παλτά καὶ δριμύ ἐνιδῶν « τί οὖν οὐ δρᾶτε τοῦτο », εἶπεν, « ἐφ' ὃ καὶ ὠρμήσατε; » Οἱ δὲ, ἰδόντες ἄτρεπτον ἀνδρὸς βλέμμα, ἀνεστάλησαν τὴν ὀρμήν. Τὸ δέος δὲ αὐτοὺς κατέσχεν οὕτως, ὥστε καὶ ἐκβαλεῖν τὰς αἰχμὰς καὶ ἀφαλέσθαι τῶν ἵππων καὶ προσκυνῆσαι Δαρεῖον καὶ ἑαυτοὺς παραδοῦναι, ὃ, τι βούλοιο πράττειν. Ὁ δὲ διέστησεν ἄλλους ἄλλη. Καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν αὐτῷ πιστοὶ διὰ μνήμης ἔχοντες τὴν εὐεργεσίαν.

11. *Δημοσθένους φιλοπονία.*

(Ζ', 7)

Πυθίας ἐπέσχωπτε Δημοσθένη τὸν Δημοσθένοιο ἐπιλέγων αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα ἐλλυχνίων ἀπόζειν, ὅτι ἐκεῖνος διὰ τῆς νυκτὸς πάσης ἠγρύπνει φροντίζων καὶ ἐμμανθάνων, ἃ ἔμελλεν εἶρεῖν τοῖς Ἀθηναίοις.

12. *Ἡ κατὰ τοὺς Μυτιληναίους βαρυτάτη τῶν ποινῶν.*

(Ζ', 15)

Ἦν ἵκα τῆς θαλάσσης ἤρξαν Μυτιληναῖοι, τοῖς ἀφιοταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπήρησαν,

γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι, πασῶν κολάσεων ἡγήσάμενοι βαρυντάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ἀμουσίᾳ καταβιῶναι.

13. *Θεμιστοκλῆς καὶ Ἰέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ.*

(Θ., 5)

Θεμιστοκλῆς Ἰέρωνα ἤκοντα εἰς Ὀλυμπίαν, Ὀλυμπίων ἀγομένων, ἀματηλατήσοντα, εἰρξε τῆς ἀγωνίας εἰπών, τὸν μὴ μεταλαβόντα τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων τῶν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν μὴ δεῖν· καὶ ἐπηνέθη Θεμιστοκλῆς.

14. *Διογένους ἐτοιμότης.*

(Θ., 28)

Ἐπῆγει Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου τὸ λέγον, Οὐδ' ἂν βοδὸς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἶη, ἀκούοντος Διογένους. Ὁ δὲ εἶπε· «καὶ μὴν Μεσσήνιοι καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἔστε οἱ γείτονες».

15. *Ἀλκιβιάδου φιλοτιμία καὶ Σωκράτους ἀντιφιλοτιμία.*

(Θ., 29)

Ἐφιλοτιμήσατο Ἀλκιβιάδης δῶρα πολλὰ πέμψαι Σωκράτει. Τῆς οὖν Ξανθίππης καταπλαγείσης τὰ πεμφθέντα καὶ ἀξιούσης λαβεῖν αὐτά, οὗτος ἔφη· «ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ φιλοτιμίᾳ τῇ τοῦ Ἀλκιβιάδου παραταξώμεθα μὴ λαβεῖν τὰ πεμφθέντα ἀντιφιλοτιμησάμενοι». Ἐπεὶ δέ τις ἔφη πρὸς αὐτὸν ὅτι μέγα ἐστίν, ὧν ἐπιθυμεῖ τις τούτων τυχεῖν, οὗτος εἶπεν· «ἀλλὰ μεῖζόν ἐστι τὸ μηδὲ πιθυμεῖν τὴν ἀρχήν».

16. Ἡ ἀληθὴς μόρφωσις.
(Θ', 33)

Μειράκιον Ἐρετρικὸν Ζήνωνι προσεφοίτησεν ἰκανὸν χρόνον, ἕως εἰς ἄνδρας ἀφίκετο. Ἐπανελθόντα δὲ ἤρετο ὁ πατὴρ τί ἄρα μάθοι σοφόν. Ὁ δὲ ἔφη δείξειν. Χαλεπήναντο; δὲ τοῦ πατρὸς καὶ πληγὰς ἐντείναντος, ἤσυχίαν ἀγαγὼν καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατρός.

17. Πᾶν μέτρον ἄριστον.
(Θ', 34)

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακοῦς τινὰς νεανίσκους πολυτελῶς ἠμφιεσμένους γελάσας ἔφη «τύφος τοῦτό ἐστιν». Εἶτα περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις ἐν ἐξωμίσι φαύλαις καὶ ὀυπώσαις, «ἄλλοι», εἶπεν, «οὔτοι; τύφος».

18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ.
(I' 1.)

Φερενίκη τὸν υἱὸν ἤγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. Κωλύοντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο, πετέρα μὲν ὀλυμπιονίκην ἔχειν καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστήν· καὶ ἐξενίκησε τὸν εἰργοντα τὰ; γυναῖκα; τῆς θεᾶς νόμον καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

19. Διογένης φιλομάθεια.
(I', 16)

Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρειπεν ἐπὶ φιλοσοφί-

αν, οί δὲ οὐδὲν αὐτῷ προσεῖχον· τέλος ἀγανακτήσας οὐδένα προσίετο. Καὶ Διογένην οὖν ἤλαυνεν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ συνουσίας. Ἐπεὶ δὲ ἦν λιπορρέστερος ὁ Διογένης καὶ ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἤδη καὶ τῇ βακτηρίᾳ καθίξασθαι αὐτοῦ ἠπέιλει· καὶ ποτε καὶ ἔπαισε κατὰ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ οὐκ ἀπηλλάττειτο, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐνέκειτο φιλοπόνως, ἀκούειν αὐτοῦ διψῶν, καὶ ἔλεγε· «σὺ μὲν παῖε, εἰ βούλει, ἐγὼ δὲ ὑποθήσω τὴν κεφαλὴν· καὶ οὐκ ἂν οὕτως ἐξεύρωις βακτηρίαν σκληράν, ὥστε με ἀπελάσαι τῶν διατριβῶν τῶν σῶν». Ὁ δὲ ὑπερησπάσατο αὐτόν.

20. Φωκίωνος ἀφιλοχρηματία.
(ΙΑ., 9)

Φωκίων πένης ἦν. Ἀλεξάνδρου δὲ πέμπαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν ἠρώτα· «διὰ τίνα αἰτίαν μοι δίδωσιν;» Ὡς δ' εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἠγεῖται Ἀθηναίων καλὸν κάγαθόν, «οὐκοῦν», ἔφη, «ἑασάτω με τοιοῦτον εἶναι».

21. Λακεδαιμονίων μητέρων φιλοπατρία.
(ΙΒ., 21)

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κείσθαι, αὐταὶ ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν, τὰ τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν. Καί, εἰ ἦν πλείω τὰ ἐναντία, γαυρούμεναι καὶ σεμνῶς ἅμα καὶ βλοσυρῶς ὀρῶσαι τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρίδας ἔφερον ταράς. Εἰ δὲ ἐτέρως εἶχον τῶν τραυμάτων, ἐνταῦθα αἰδούμεναι καὶ θρηγοῦσαι καὶ λαθεῖν σπεύδουσαι ἀπηλλάττοντο, καταλείπουσαι τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι, ἢ λάθρα εἰς τὰ οἰκεῖα ἠρία ἐκόμιζον αὐτούς.

22. Φωκίωνος φιλοπατρία.
(ΙΒ', 49)

Φωκίων πολλάκις στρατηγήσας, κατεγνώσθη θανάτῳ καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ καὶ ἔμελλε πιεῖσθαι τὸ κώνειον. Ἐπεὶ δὲ ᾤρεξεν ὁ δῆμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤροντο, εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· «ἐπισκῆπτω αὐτῷ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακεῖν ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας, ἣν νῦν πίνω.

23. Ξενοκράτους ζυφοφιλία.
(ΙΓ', 30)

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, οὐ μόνον φιλόανθρωπος ἦν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ζῳων ἠλέει. Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ, διωκόμενος βιαίως στρουθὸς ὑπὸ ἱέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατέπη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν καὶ διεφύλαξεν ἀποκρύψας, ἔστε ὁ διώκων ἀπῆλθεν. Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον, ἀφῆκε τὸν ὄρνιν.

24. Οἱ Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας.
(ΙΔ', 44)

Λακωνικὸν μειράκιον ἐποίητο χωρίον ὑπερῶνον, εἶτα ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἤχθη καὶ ἐξημιώθη. Τὸ δὲ αἴτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ἐπεὶ νέος ὢν τοῦ κερδαίνειν ὀξύτατα ἦρα. Ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐν τοῖς μάλιστα ἀνδρικὸν καὶ τοῦτο, μὴ πρὸς μόνους πολέμους παρατελεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀργύριον.

Μέρος Δεύτερον

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ι. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Α. ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΘΕΟΙ

1. Οὐρανός, Γῆ καὶ τέκνα αὐτῶν.

Δυναστεύω = κυριαρχῶ, βασιλεύω. — **λαβών**, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. λαμβάνω. — **λαμβάνω γυναῖκα** = ὑμφεύομαι. — **τεκνώω** (ῶ) = γεννῶ. — **Ἐκατόγχιρες** ἦσαν τρεῖς (Βριάρεος, Γύης, Κόττος). — **προσαγορεύω** = ὀνομάζω. — **οἱ καθειστήκεσαν** = οἱ ὅποιοι εἶχον γίνεαι, ἦσαν. — **ἀνυπέροβλητος** = ἀπροσπέραστος. — **μεγέθει τε καὶ δυνάμει** = καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὴν δύναμιν. — **αὐτῶ** δηλ. τῷ Οὐρανῷ. — **δήσας**, μετοχ. τοῦ ῥημ. **δέω** (δῶ) = δένω. — **Τάρταρος** = σκοτεινὸς τόπος εἰς τὸν Ἄδην, ὁ ὅποιος ἀπέιχεν ἀπὸ τὴν γῆν, ὅσον αὐτὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. — **αὔθις** = πάλιν. — **κληθείσας**, μετοχ. ἄορ. τοῦ ῥημ. **καλοῦμαι** = ὀνομάζομαι. —

Ἀγανακτέω (ῶ) = στενοχωροῦμαι. — **ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ** = διὰ τὴν ἀπώλειαν. — **ἐπιθέσθαι**, ἄταρμ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **ἐπιτίθεμαι**. — **δίδωσι** (ν), γ! ἐν. ὄρ. ἐνεστ. τοῦ ῥημ. **δίδωμι** = δίδω. — **ἄρπη** = δρέπανον. — **ἀδαμάντινος** = μαλύβδινος. — **Κρόνος** ὁ νεώτερος ἐκ τῶν ἕξ Τιτάνων. — **οἱ δὲ** = οἱ τοὶ δέ. — **Ὠκεανοῦ χωρὶς** = ἐκτὸς τοῦ Ὠκεανοῦ (ἐνὸς ἐκ τῶν Τιτάνων). — **ἀρχή** = ἐξουσία. — **ἐκβαλλόντες**, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **ἐκβάλλω** = ἐκδιώκω. — **καταταρταρόμαι** (**οὔμαι**) = κατακρημνίζομαι εἰς τὸν Τάρταρον (περὶ ποιῶν πρόκειται ἐδῶ). — **ἀνήγαγον**, ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **ἀνάγω** = φέρω ἐπάνω. —

2. Γέννησις καὶ ἀνατροφή τοῦ Διός.

Δήσας πῶς τὸ ῥημ. ημεύσαμεν ἀνωτέρω; — **καθείρω** = φηλαίζω. — **Ρέα**: μία ἐκ τῶν ἑπτὰ Τιτανίδων. — **θεσπιφδέω** (ῶ) = προφητεύω. — **αὐτῶ** τίτι; — **λέγοντες ἀφαιρεθήσονται τὴν**

ἀρχήν=λέγοντες ὅτι θὰ στερηθῆ τῆς ἀρχῆς.—**παραγίνομαι**=μεταβαίνω.—**δπηνίκα ἐτύγχανε Δία ἐγκυμονοῦσα**=ὄτε κατὰ τύχην ἦτο ἔγκυος τὸν Δία.—**ἄντρον**=σπήλαιον.—**Δίκη**· ὄροσειρά τῆς Κρήτης κατὰ τὸ Ἀνατολικὸν τμήμα αὐτῆς.—**τρέφομαι**=ἀνατρέφομαι.—**Κούρητες**· δαίμονες λατρευόμενοι ἰδίως εἰς τὴν Κρήτην.—**Μελισσεύς**· βασιλεὺς τῆς Κρήτης.—**νύμφαι**· θεότητες, αἱ ὁποῖαι ἐπροσάτεινον τὰς πηγὰς, τὰ δάση, τὰ λειβίδια, τὰ δένδρα, τὰ σπήλαια κ.λ.π.—**Ἀμάθεια**· ἡ αἴξ μὲ τὸ γάλα τῆς ὁποίας ἀνετράφη ὁ Ζεὺς· κατ' ἄλλους ἦτο νύμφη θρέψασα τὸν Δία μὲ τὸ γάλα τῆς αἰγός.—**δόρυ**· ἐπιθετικὸν ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ μακρὸν κοντὸν μὲ μεταλλίνην αἰχμήν.—**ἀσπίς**· ὄπλον ἀμυντικὸν, τὸ ὁποῖον συνήθως κατεσκευάζετο ἀπὸ πολλὰ δέρματα, πολλάκις μέχρις ἐπτά, καὶ ἦτο περιβεβλημένον διὰ μετάλλου.—**ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα**=ἀντὶ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον εἶχε γεννηθῆ.—

3. Ἀγῶνες τοῦ Διὸς κατὰ τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων

Ἐπειδῆ=ὄτε.—**ἐγένετο τέλειος**=ἠνδρώθη.—**Μῆτις**· μυθολογικὸν πρόσωπον, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, προσωποποίησις τῆς φρονήσεως.—**συνεργός**=βοηθός.—**καταπιεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. β τοῦ ῥημ. **καταπίνω**.—**ἐξεμέω** (ῶ)=ξεριῶ.—**μεθ' ὧν**=μετὰ τούτων δέ.—**ἐξήνεγκε**, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. **ἐκφέρω**.—**ἐκφέρω πόλεμον**=διεξάγω πόλεμον.—

Ἐνιαυτός=ἔτος.—**ἐχρησε**, τοῦ ῥημ. **χράω** (ῶ)=δίδω χρησμόν, προφητεῖω.—**ὁ φρουρῶν τὰ δεσμὰ**=ὁ δεσμοφύλαξ.—**Κάμπη**· μυθολογικὸν τέρας. Ἐκαλεῖτο «νύμφη τοῦ Ταριάρχου».—**ἀποκτείνω**=φονεῖω.—**λύω**=ἀπελευθερώνω.—**διδόασιν**· γ! πληθ. ὄριστ. τοῦ ῥημ. **δίδωμι**.—**κυνήη** (ἢ **κυνῆ**)=περικεφαλαία.—**τρίαινα** (κοινῶς **τρικράνι**)· τὸ σύνθηδες ὄπλον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸ σύμβολον τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.—**κρατῶ τινος**=ὑπερισχύω τινός, **νικῶ τινα**.—**καθεῖρξαντες**· πῶς ἡρμηνεύθη ἀνωτέρω τὸ **καθεῖρξε**;—**καθιστάσι φύλακας**=ὀρίζουν φρουρούς.—**διακληρόμαι** (**οὔμαι**) **περὶ τινος**=δίπτω κληρὸν διὰ κάτι.—**λαγχάνω**=λαμβάνω (διὰ κλήρου).—**δυναστεία** (δυναστεύω)=βασιλεία.—

Β. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

1. Προμηθεύς.

Προμηθεύς: εἰς ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ἀσίας.—**γῆ**=χῶμα.—**λάθρα Διὸς**=κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία.—**νάρθηξ (ηκος)** φυτὸν καλαμοειδές, ὕψηλόν καὶ μὲ κόμβους (κοινῶς μαγκούτα ἢ νάρθηκας). Ἐγκλείει εἰς τὸν κορμὸν τοῦ ἐντρυφώοντος (ψίχαν), ἢ ὁποῖα διατηρεῖ τὸ πῦρ ὅπως ἡ ἴσκα.—**ὥς**=ὄτε.—**ἥσθετο**, ἀορ. β! τοῦ ῥήμ. **αἰσθάνομαι**=ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι.—**ἐπιτάσσω**=διατάσσω.—**Ἡφαιστος** υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τῆς χαλκευτικῆς καὶ τοῦ πυρός.—**Καύκασος** μέγα ὄρος τῆς Ἀσίας, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐπὶ τοῦ στενοῦ μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον ἡ χώρα τοῦ Καυκάσου ἀνήκεν εἰς τὴν Σκυθίαν.—**προσηλώω (ῶ)**=καρφώνω.—**δῆ**=λοιπόν.—**ἐδέδετο**, τοῦ ῥήμ. **δέω (ῶ)** ἰδὲ **A**, 1.—**ἐπιπέτομαι (ἢ ἐφίπταμαι)**=πετῶ κατ' ἐπὶ.—**λοβός** τὸ ἄκρον τοῦ ὠτός ἢ τοῦ ἦπατος (συκτιοῦ).—**οἱ λοβοὶ τῶν ἡπάτων**=τὰ ἄκρα τοῦ συκτιοῦ.—**νέμομαι**=εἰρώγω—**διὰ νυκτός**=κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός.—**πυρὸς κλαπέντος**=διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός.—**δίκην τίνω**=τιμωροῦμαι.—**δίκην ἔτινε ταύτην**=τοιουτοτρόπως ἐτιμωροῦετο.—**Ἡρακλῆς** ὁ γνωστός ἥρωας ἰδὲ Βιβλ. Β!, κεφ. Α! κ.έ.—

2. Δευκαλίων καὶ Πύρρα.

Ἐγένετο, ἀορ. β! τοῦ **γίγνομαι**=γεννῶμαι.—**Φθία** χώρα εἰς τὰ Ν.Α. τῆς Θεσσαλίας.—**περὶ τὴν Φθίαν**=πέριξ τῆς Φθίας.—**Ἐπιμηθεύς** ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.—**τὴν Ἐπιμηθέως**=τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐπιμηθέως.—**τὸ χαλκοῦν γένος** οἱ θεοὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐδημιούργησαν πρῶτον τὸ χρυσοῦν γένος τῶν εὐτυχῶν ἀνθρώπων, ἔπειτα τὸ ἀργυροῦν, κατόπιν τὸ πρῶτον, μετ' αὐτὸ τὸ χαλκοῦν, ἄγριον, τραχὺ καὶ ἀσεβές, κατόπιν τὸ γένος τῶν ἡμιθέων, δίκαιον καὶ ἀγαθόν, καὶ τέλος τὸ σιδηροῦν τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων.—**ὑποθεμένου Προμηθέως**=κατὰ συμβουλήν τοῦ Προμηθέως.—**τεκτενόμενος**, μετοχ. ἀορ. τοῦ ῥήμ. **τεκταίνομαι**=κατασκευάζω.—**λάρναξ**=ἀβωτός.—**τὰ ἐπιπέδηια**=τὰ χρεῖωδη, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.—**ἐνθήμενος**

=ἀφοῦ ἔβαλε μέσα.—**εἰσέβη**, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. **εἰσβαίνω**=εἰσ-
έρχομαι.

Υετός=βροχή.—**χέας**, μετοχ. ἀορ. τοῦ ῥημ. **χέω**=χύνω.—
χέω δετόν=δίπτω βροχήν.—**κατακλύζω**=πλημμυρίζω, σκεπά-
ζω τελείως με ὕδωρ.—**διαφθαρῆναι**, ἀπαρ. παθ. ἀορ. τοῦ ῥημ.
διαφθείρομαι=καταστρέφομαι.—**ὀλίγων χωρίς**=πλὴν ὀλί-
γων.—**συνεφοίτων**, παρατ. τοῦ ῥημ. **συμφοιτάω** (ῶ)=συχνάζω
ὁμοῦ, καταφεύγω.—**ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας τὰς ὕσας**=
ἐπὶ ἐννέα ἡμερονύκτια.—**Παργασός**: τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Στε-
ρεᾶς Ἑλλάδος.—**προσίσχω**=προσεγγίζω, ἀράζω.—**ἄμβρος**=
βροχή.—**παῦλαν λαμβάνω**=παύω.—**ἐκβάς**, μετοχ. ἀορ. β! τοῦ
ῥημ. **ἐκβαίνω**=ἔξέρχομαι.—**φύξις**: (ἐπίθετον τοῦ Διός)=ἔ-
κείνος ὁ ὁποῖος βοηθεῖ τοὺς φυγάδεις καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτοι
καταφεύγουσιν.—

Ἐρμῆς: υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας, ἀγγελιαφόρος τῶν
θεῶν.—**αἰτεῖσθαι**, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ῥημ. **αἰτοῦμαι**=ζητῶ διὰ
τὸν ἑαυτόν μου.—**βούλομαι**=θέλω, ἐπιθυμῶ.—**αἰρέομαι** (**οὔ-
μαι**)=προτιμῶ.—**Διὸς εἰπόντος**=κατὰ συμβουλήν τοῦ Διός.—
ὑπὲρ κεφαλῆς=ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς.—**αἴρω**=σηκώνω, ἀ-
νυψώνω.—**ἔβαλε**, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. **βάλλω**=δίπτω.—**ἀπὸ τοῦ
λᾶας ὁ λίθος**=ἀπὸ τὸ ὄνομα «λᾶας», τὸ ὁποῖον σημαίνει λί-
θος.—

3. Ἑλλην καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Κραναός: ἦρωρ τῆς Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος παρέλαβε τὴν κυ-
ριαρχίαν τῆς χώρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος (μυθολο-
γικοῦ προσώπου, γενάρχου τῶν Ἀθηναίων).—**αὐτὸς μὲν οὖν**
δηλ. ὁ Ἑλλην.—**προσαγορεύω**: ἰδὲ Α, 1.—**μερίζω**=μοιράζω.—
Ἐρεχθεύς: μυθικός ἦρωρ καὶ εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων
τῶν Ἀθηναίων.—**οἱ ἐνοικοῦντες**=οἱ κατοικοῦντες ἐντός.

Γ. ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φοῖξος καὶ Ἑλλη.

Αἰολός: υἱὸς τοῦ Ἑλλήνος, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας: ἰδὲ σελ.
10.—**δυναστεύω**, **τεκνῶ**, **αὔθις**: ἰδὲ Α, 1.—**Ἴνώ**: αὐτὴ ἦτο
θνητὴ ὡς θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἐνφ' ἣ Νεφέλη ἦτο θεά.—**λαμβά-
νω γυναῖκα**: ἰδὲ Α, 1.—**ἐπιβουλεύω** (**τοῖς τέκνοις**)=σκέπτομαι αἰ

νά βλάψω (τὰ τέκνα).—**πυρός**=σίτος.—**φρύγω**=ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ, καβουρδίζω.—**ἐτήσιος**=ὁ κατ' ἔτος γινόμενος.—**οὐκ ἀνεδίδου**=δὲν παρήγε.—**διδ**=διὰ τοῦτο.—**πυνθάνομαι ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας**=ἐρωτῶ νά μάθω περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλαγῆς (τῆς χώρας) ἀπὸ τὴν ἀφορίαν.

Ἀναπέιθω τινά=καταπέιθω τινά.—**ὡς εἴη κεχηρημένον παύσεσθαι**=ὅτι δῆθεν εἶχε δοθῆ χρησιμὸς ὅτι θὰ παύσῃ.—**ἐὰν σφαγῇ Διὶ**=ἐὰν θυσιασθῇ εἰς τὸν Δία.—**συναναγκασόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων**=ἐπειδὴ συγχρότως ἐπιέζετο καὶ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς χώρας.—**παρέστησε τῷ βωμῷ**=ἐτοποθέτησε πλησίον τοῦ βωμοῦ (πρὸς θυσίαν).—**Ἐρμῆς** ἰδὲ B, 2.—**ὑπερβαίνω**=διαβαίνω ὑπεράνω.

Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ.....=ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς....—**Σίγειον** ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἑλλησπόντου.—**χερσόνησος** ἡ Θρακικὴ, ἡ ὁποία ἐλέγετο καὶ «**ἐφ' Ἑλλησπόντω**».—**ὠλισθεν** ἀορ. β! τοῦ **ὀλισθαίνω**=γλιστρῶ.

Εἰς Κόλχους=εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων.—**Κόλχοι** ἀρχαῖος λαός, ὁ ὁποῖος κατέκει εἰς τὴν Κολχικὴν, χώραν κατὰ τὰ ἀνατολικά παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου.—**φύγιος** (Ζεύς) ἰδὲ B, 2.—**δέρας(ατος)**=δέρμα.—**Ἄρης** υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πολέμου.—**ἄλλος**=δάσος ἱερὸν, ἀφιερωμένον εἰς θεὸν τινα ἢ ἥρωα.—**καθῆλωσεν**, τοῦ ἤμ. **καθῆλώω (ῶ)**=καρφώνω.

2. Ἰάσων καὶ Πελλίας.

Κρηθεύς υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀθάμαντος. Οὐτός ἐκτίσε τὴν Ἰωλκόν.—**Ἄϊσων** υἱὸς τοῦ Κρηθέως, ἑτεροθαλῆς ἀδελφὸς τοῦ Πελλίου.—**ῥκει**, παρατ. τοῦ ἤμ. **οἰκέω (ῶ)**=κατοικῶ.—**Ἰωλκός** ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, πλησίον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.—**ῥ χρωμένω**=εἰς τὸν ὁποῖον (δηλ. τὸν Πελλίαν), ὅτε ἠρώτα τὸ μαντεῖον.—**θεσπίζω**=χρησιμοδοτῶ, προφητεύω.—**φυλάτιτομαί τινα**=προφυλάττομαι ἀπὸ κάποιον.—**μονοσάνδαλος**=ὁ φορῶν ἓν μόνον σάνδαλον. Τὰ σάνδαλα ἦσαν εἶδος πεδύλων, τὰ ὁποῖα ἐδέοντο με λουριὰ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποδός.—**ἀγνοῶ τὸν χρησμόν**=

δὲν γνωρίζω τὸν χρησμόν, δὲν δύναμαι νὰ ἐρμηνεύσω τὸν χρησμόν.—*αὐθις δὲ ὕστερον*—βραδύτερον ὅμως.—*ἔγνων*, ἀορ. βί τοῦ *γινώσκω*—ἐννοῶ.—*ἐπὶ τῇ θαλάσῃ*—πλησίον τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν παραλίαν.—*ἐπὶ ταύτῃ*—ἐνεκα ταύτης.—*μεταπέμπομαι*—προσκαλῶ.—*πόθῳ γεωργίας*—ἀπὸ μεγάλης ἀγάπης πρὸς τὴν γεωργίαν.—*χωρίον*—ἀγρός, κτήμα.—*διατελῶ*—διαμένω.—*Ἄναυρος*· ποταμὸς τοῦ Πηλίου, ὁ ὁποῖος χύνεται εἰς τὸν Παγασσητικὸν κόλπον πλησίον τῆς ἀρχαίας Ἰωλκοῦ (σημερινὸν «Ξεριᾶς»).—*ἀπολέσας*, ἀορ. τοῦ ἔμ. *ἀπόλλυμι*—χάνω.—*ῥεῖθρον*—ῥεῦμα.

Θεάομαι (ᾧμαι)—βλέπω, παρατηρῶ.—*συμβάλλων*, μετοχ. ἀορ. βί τοῦ ἔμ. *συμβάλλω* (τὸν χρησμόν)—ἐρμηνεύω (τὸν χρησμόν). Ἡ ἔννοια: Ὁ Πελίας παρέβαλε τὸν χρησμόν πρὸς τὸ γεγονὸς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰάσονος μεθ' ἑνὸς μόνου πεδύλου καὶ τὸν ἐξήγησεν.—*προσελθὼν*—ἰφοῦ ἐπλησίασε.—*τί ἂν ἐποίησε*—τί θὰ ἔκαμνε.—*εἰ λόγιον... τῶν πολιτῶν* ἢ σειρά τῶν λέξεων: *εἰ ἦν αὐτῷ λόγιον φονευθῆσθαι πρὸς τινος τῶν πολιτῶν*.—*λόγιον*—χρησμός.—*πρὸς τινος*—ὑπὸ τινος.—*ἔφη*—ἀπήντησε.—*προσέταττον ἂν αὐτῷ*—θὰ διέτασσον αὐτόν.—*ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν*—νὰ μεταβῆ διὰ τὸ δέσμα.—*δράκων*—μέγας ὄφις.

3. Παρασκευὴ Ἰάσονος πρὸς ἀπόπλουν.

Ἐπὶ τοῦτο (ἐνν. τὸ δέσμα)—διὰ νὰ φέρῃ τοῦτο (τὸ δέσμα).—*παρακαλῶ*—προσκαλῶ.—*Ἄθηνᾶ*· θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἐκπηδήσασα πάνοπλος ἐκ τῆς κεφαλῆς του, θεὰ τῆς σοφίας.—*Ἄθηνᾶς ὑποθεμένης*—καθ' ὑπόδειξιν τῆς Ἄθηνᾶς.—*πεντηκόντορος ναῦς*—πλοῖον μὲ πεντήκοντα κώπας (ἂν 25 κατὰ πλευράν).—*προσαγορεύω*· ἰδὲ Α, 1.—*ἐναρμόζω*—προσαρμόζω, προσθέτω.—*φωνῆεν ξύλον*—ξύλον ἢ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει φωνήν.—*Δωδωνίς φηγός*· δρυς εἰς τὴν Δωδώνην (ἀρχαιοτάτην πόλιν τῆς Ἠπείρου), ὅπου ὑπῆρχε περίφημον μαντεῖον τοῦ Διός.—*ὡς*—ἀφοῦ.—*πλεῖν*, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἔμ. *πλέω*.

4. Ὁ μάντις Φινεύς.

Ναυαρχοῦντος Ἰάσονος—μὲ ναύαρχον τὸν Ἰάσονα.—*ἄ-*

ναχθέντες, μετοχ. τοῦ ῥημ. *ἀνάγομαι*=ἀποπλέω.—*κατανιάω* (ῶ)=φθάνω.—*Σαλμυδησός*: πᾶσα ἡ Θερρακικὴ παραλία ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.—*ἐνθα*=ἔπου.—*αἱ ὄψεις*=οἱ ὀφθαλμοί.—*πηρόομαι* (οῦμαι)=εἶμαι ἀνάπηρος, σακατεμένος.—*πεπηρωμένος τὰς ὄψεις*=τυφλός.—*φασίν*=λέγουν.—*Ἄρπυιαι*: περωταὶ παρθένοι, δύσμορφοι καὶ μὲ γαμποὺς ὄνυχας.—*δι*=διότι.—*καὶ ἐπειδὴ παρείθετο τράπεζα*=καὶ ὁσάκις ἐτοποθετεῖτο ἔμπροσθέν του τράπεζα μὲ φαγητόν.—*καταπέτομαι* (ἢ *καθίπταμαι*)=πετῶ πρὸς τὰ κάτω.—*τὰ πλείονα*=τὰ περισσότερα.—*ὀλίγα δὲ ὄσα*=ὀλίγα τινὰ δέ.—*ἀνάπλευς* (ὀ ἢ), *ων*=πλήρης, γεμάτος.—*ὄσμη*=μυρωδιά· *ἔδω* =κακὴ ὄσμη, δυσωδία.—*προσενέγκασθαι*, ἀπαρ. ἄορ. τοῦ ῥημ *προσφέρομαι*=προσφέρω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τρώγω.

Ὑποθήσασθαι, ἀπαρ. τοῦ ῥημ. *ὑποτίθεμαι*=συμβουλεύω, ὑποδεικνύω.—*ὑποτίθεμαι τὸν πλοῦν*=ὑποδεικνύω τὸν τρόπον τοῦ πλοῦ.—*ἔδεσμα*=φαγητόν, τροφή.—*καταπᾶσαι*, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. *καταπέτομαι ἢ καθίπταμαι*.—*θεάομαι* (ῶμαι), ἰδὲ Γ, 2.—*Ζήτης καὶ Κάλαις*: δύο ἐκ τῶν Ἄργοναυτῶν, υἱοὶ τοῦ Βορέου, θεοῦ τῶν ἐκ Βορρᾶ ἀνέμων.—*σπάομαι* (ῶμαι)=σύρω.—*δι' ἀέρος*=διὰ μέσου τοῦ ἀέρος.

5. Πλοῦς διὰ τῶν συμπληγάδων.

Μηνύω=φανερώω.—*συμπληγάδες*: δύο βράχιοι ἐκατέρωθεν τοῦ Βοσπόρου· ὀνομάσθησαν τοιοῦτοτρόπως, διότι συνεκρούοντο.—*ὑπέθετο*, ἄορ. β! τοῦ ῥημ. *ὑποτίθεμαι*=;.—*πέτρα*=βράχος—*πνεῦμα*=πνοὴ ἀνέμου, ἄνεμος.—*ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας*=ἕνεκα τῆς δυνάμεως τῶν ἀνέμων.—*πόρος*=διάβασις.—*εἶπεν αὐτοῖς ἀφεῖναι*=συνεβούλευσεν αὐτοὺς ν' ἀφήσουν, νὰ ἐξαπολύσουν.—*πελειᾶς*=ἰγρία περιστέρα.—*διαπλεῖν*, ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ *διαπλέω*=πλέω διὰ μέσου.—*καταφρονῶ τινος*=δὲν λογαριάζω κατ', ἀψηφῶ.—*καταφρονούντας*: ἔνν. αὐτῶν (τῶν πετρῶν)—*ἀπολομένην*, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. *ἀπόλλυμαι*=ἔξαφανίζομαι, χάνομαι.—*μὴ πλεῖν βιάζεσθαι*=νὰ μὴ ἐπιχειροῦν νὰ ἐκβιάζουν τὸν πλοῦν· κατ' ἔννοιαν: νὰ μὴ θυφοκινδυνεύουν.

Ἀνήγοντο, ἰδὲ Γ, 4.—*ἀφιᾶσιν*, γ! πληθ. ὄριστ. ἔνεστ.

τοῦ ὀήματος ἀφήμι=ἀφήνω, ἐξαπολύω.— *Ιπταμένης*=ἐνῶ-
ἐπέτα.— *σύμπτωσις*=σύγκρουσις.— *ἀποθερίζω*=ἀπο-
κόπτω.— *ἀναχωρῶ*=ἀποσύρομαι, ἀποχωρίζομαι.— *ἐπιτηρῶ*=
παραμονεύω.— *εἰρεσία*=κωπηλασία.— *ἔντονος*=ἰσχυρός, δυνα-
τός.— *συλλαβομένης Ἡρας*=βοηθησάσης τῆς Ἡρας, μετὴν
βοήθειαν τῆς Ἡρας.— *ἄφλαστον*=τὸ στολισμένον ἄκρον τῆς
πρύμνης πλοίου, ἀκροστόλιον.— *τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς
νῆος περικοπέσης*· ἡ σειρά τῶν λέξεων: *περικοπέσης τῆς
νῆος τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων*=ἀφοῦ ἐκόπησαν τὰ ἄκρα τῶν
ἀφλάστων τοῦ πλοίου.— *περικοπέσης*, μετοχ. παθ. ἄορ. β! τοῦ
ἴημ. *περικοπῶ*=ἀκρωτηριάζω.— *ἔστησαν*=ἔμειναν ἀκίνητοι.
— *χρεῶν γὰρ ἦν αὐταῖς σιῆναι*=διότι ἦτο πεπρωμένον νὰ
μείνουν αὐταὶ ἀκίνητοι.— *νῆος περαιωθείσης*=ἄν διέλθῃ
πλοῖον.— *Μαριανδυνοί*· παλαιότατος λαός, ὁ ὁποῖος κατόκει
εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βιθυνίας.— *πρὸς Μαριανδυνούς*=εἰς τὴν
χώραν τῶν Μαριανδυνῶν.— *παρεγένοντο*=ἔφθασαν.— *φιλο-
φρόνως*=μετὰ φιλικῶς διαθέσεις.

6. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

Παραπλέω=παρέρχομαι πλέων.— *Θερμῶδων*· ποταμὸς εἰς
τὸν Πόνιον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁ ὁποῖος χύνεται εἰς τὸν Εὐ-
ξεινον.— *Φᾶσις*· ποταμὸς εἰς τὴν Κολχικὴν, ὁ ὁποῖος ἐκβάλλει
εἰς τὸν Εὐξείνιον.— *γῆ*=χώρα.— *καθορμίζομαι*=προσορμίζο-
μαι, ἀράζω.— *ἦκεν*=ἐπῆγε.— *ἐπιταγέντα*, παθ. ἄορ. τοῦ ἴημ.
ἐπιτάσσω=διατάσσω.— *παρακαλῶ*=προτρέπω.— *δοῦναι*=νὰ
δώσῃ.— *καταξεύξη*, τοῦ ἴημ. *καταξευγνύω*=ξευγνύω ὁμοῦ.—
ἦσαν παρ' αὐτῶ=εἶχεν αὐτός.— *μεγέθει διαφέροντας*=ὑπερ-
έχοντας κατὰ τὸ μέγεθος.— *Ἡφαιστος*, ἰδὲ Β. 1.— *πῦρ ἐκ
στόματος φυσῶ*=ἐκπέμπω ἀπὸ τοῦ στόμα πῦρ.

Ἀπορῶ=εἰρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν.— *πῶς ἂν δύναίτο*=
πῶς ἤθελε δυνηθῆ.— *ἰσχω ἔρωτά τινας*=ἔρωτεύομαί τινα.—
φαρμακίς=μάγισσα.— *δέδοικα*=φοβοῦμαι.— *πρὸς τῶν ταύ-
ρων*=ὑπὸ τῶν ταύρων.— *διαφθείρομαι*=φονεύομαι.— *συνεργ-
γέω (ῶ)*=βοηθῶ.— *αὐτῶ*· τίς;— *ἐπηγγέλιτο*, ἄορ. τοῦ ἴημ.
ἐπαγγέλλομαι=ὑπόσχομαι.— *ἐγχειριεῖν*, ἄπαρ. μελλ. τοῦ ἴημ.
ἐγχειρίζω=παραδίδω.— *δμόση*, ὑποτ. ἄορ. τοῦ ἴημ. *δμνυμι*=

ῥοκίζομαι.—**ἔξειν** (μέλλον τοῦ ῥημ. ἔχω)= ὅτι θὰ λάβῃ.—**σύμπλους**=ὁ πλέων ὁμοῦ μετὰ τινος, σύντροφος.—**καί (ἐὰν) εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται**=καί ἐὰν ἀποπλέων παραλάβῃ αὐτὴν μαζί τοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.—**ᾧ καταζευγνύται...καί τό σῶμα** ἡ σειρά τῶν λέξεων:ᾧ ἐκέλευσε χεῖσαι τὴν τε ἀσπίδα καί τό σῶμα μέλλοντα καταζευγνύται τοὺς ταύρους.—**ᾧ**=διὰ τοῦ ὀποίου.—**μέλλοντα**=διαν ἐπρόκειτο.—**χεῖρα**=ἄλ εἰφω.—**ἔφη μήτε ὑπὸ πυρός ἀδικηθήσεσθαι μήτε ὑπὸ σιδήρου**=εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ὑποστῇ βλάβην οὔτε ἀπὸ πῦρ οὔτε ἀπὸ ὄπλον.—**πρὸς μίαν ἡμέραν**=ἐπὶ μίαν σχεδὸν ἡμέραν.—**σίδηρος**=ὄπλον ἢ ἐργαλεῖον ἀπὸ σιδήρον.—**τῷ νεῶ**=τοῦ ναοῦ.—**μαστεύω**=ἀναζητῶ.—**καί ὀρηγήσαντας αὐτοὺς**=καί μολονότι ὄρηγαν αὐτοί.

Καταφλέγω=κατακαίω.—**κτείνω**=φονεύω.—**οἱ ἐμπλόοντες**=οἱ ἐπιβαίνοντες τοῦ πλοίου (οἱ Ἀργοναῦται).—**φθάνω**=προλαμβάνω.—**νυκτός**=ἐν καιρῷ νυκτός.—**ἤγαγε** ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **ἄγω**=ὀδηγῶ.—**κατακοιμίζω**=ἀποκοιμίζω.—**συνέπειο**: παρατ. τοῦ **συνέπομαι**=συνακολουθῶ.—**ἀνήχθησαν** ἰδὲ Γ, 4.

Κατελθὼν=καταπλεύσας (ἐνν. εἰς Ἴωλκόν).—**ἔδωκε** (ἐνν. τῷ Περίῳ).—**ἀριστεῖς**=ἡγεμόνες.—**ἀνέθηκε** ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **ἀνατίθῃμι**=ἀναθέτω, ἀφιερώνω.

Εἰς τὸν Ἰσθμόν ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν, ὑπῆρχε δ' ἐκεῖ καὶ μεγαλοπρεπὴς ναὸς ἀφιερωμένος εἰς αὐτόν.

BIBLIION ΔΕΥΤΕΡΟΝ

A. ἩΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις, ἀνατροφή καὶ πρῶτα κατορθώματα τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀλκμήνη=σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος, βασιλέως τῆς Τίρυνθος. Οὗτος, ἐπειδὴ ἐφόνευσε χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν βασιλέα τῶν Μυκηνῶν Ἡλεκτρώονα, εἶχε καταφύγει μετὰ τῆς Ἀλκμήνης εἰς Θήβας.—**Διὶ**=ἐκ τοῦ Διός.—**δράκων** ἰδὲ Γ, 2.—**εὐνή**=κλίνη.—**διαφθαρήναι**: παθ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **διαφθείρω** ἰδὲ Γ, 6.—**ἐπιβοῶμαι τινα**=καλῶ τινα μεγαλοφῶνως εἰς βοήθειαν.—**διαναστάς**: μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **διανίσταμαι**=ση-

κώνομαι.—*ἀγχω* = σφίγγω (εις τὸν λαμόν).—*ἐκατέραις ταῖς χερσίν* = μετὰ τὰ δυὸ χέρια.

Ἀρματηλατέω (ᾶ) = δηγῶ ἄρμα. Τὸ ἄρμα ἦτο πολεμικὸν δίτροχον ὄχημα συρδόμενον ὑπὸ ἵππων.—*Εὐρύτος*: βιαιεὺς τῆς Οὐχάλιας, ἄριστος χειριστὴς τοῦ τόξου.—*δπλομαχέω* (ᾶ) = μάχομαι μετὰ τὰ ὄπλα.—*Κάστωρ*: μετὰ τοῦ Πολυδεύκου εἶναι γνωστοὶ εἰς τὴν μυθολογίαν ὡς Διόσκουροι, υἱοὶ δηλαδὴ τοῦ Διός. *Ἦσαν διάσημοι διὰ τὸν ἡρωϊσμόν των.—*κιθαρωδέω* (ᾶ) = τραγουδῶ μετὰ τὴν συνοδείαν κιθάρας· ἢ κιθάρα καὶ ἡ λύρα ἦσαν τὰ πλέον συνήθη καὶ τὰ προσφιλέστατα μουσικὰ ὄργανα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.—*Δίνος*: ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐπιστευέτο ὡς ἱερός ἀοιδός, σοφός καὶ πεπαιδευμένος.—*Ὀρφεύς*: ἀρχαιότατος μυθικὸς ἀοιδός.—*ἀρινόμενος*, μέτρ. ἀορ. β! τοῦ ὄχημ. *ἀφικνοῦμαι* = ἔρχομαι, φθάνω.—*πληγείς*, παθ. ἀορ. β! τοῦ ὄχημ. *πλήττομαι* = κτυποῦμαι.—*ἐπιπλήξαντα αὐτὸν* = ἐπειδὴ ἐπέπληξεν αὐτὸν (δηλ. τὸν Ἡρακλέα).—*ἀποκτείνω*: ἰδὲ Α, 2.—*δέισας*, ἀορ. τοῦ *δέδοικα*, ἰδὲ Γ, 6.—*βουφόρβια* = ἀγέλη βοῶν (βουκολίω).—*τρέφομαι* = ἀνατρέφομαι.—*ῥώμη* = σωματικὴ δύναμις.—*διήνεγκεν*, ἀορ. β! τοῦ ὄχημ. *διαφέρω*.—*διαφέρω τινός* = υπερβίλλω κάποιον.—*θεωρηθεῖς*, παθ. ἀορ. τοῦ *θεωρέω* (ᾶ) = παρατηρῶ.—*ἦν δὲ καὶ θεωρηθεῖς φανερός ὄντι...* = ἐφαίνετο δὲ καθαρὰ καὶ μόλις τὸν ἀντίκρουζε κανεὶς ὄντι... (ἐλευθέρως· καὶ ἡ ἐξωτερικὴ του δὲ ἐμφάνισις ἐφανέρωνεν ὄντι...).—*τετραπηχναῖον ἔχω τὸ σῶμα* = εἶμαι πολὺ ὑψηλοῦ ἀναστήματος.—*λάμπω ἐξ ὀμμάτων αἴγλην πυρός* = ἐκπέμπω λάμπην πυρός ἀπὸ τούτων ὀφθαλμοῦ μου (πετοῦν σπίνθες τὰ μάτια μου).

Βουκόλιον, ἰδὲ ἀνωτέρω *βουφόρβια*.—*ὑπάρχω* = ἐυρίσκομαι.—*ἀνεῖλεν*, ἀορ. β! τοῦ ὄχημ. *ἀναιρῶ* = φονεύω.—*δραμόμαι* (ᾶμαι) = ἔχω ὡς ὄρμητήριον, ξεκινῶ.—*Κιθαιρών*: ὄρος τῆς Βοιωτίας.—*φθείρω* = καταστρέφω.—*Θεσπιαί*: ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας τὰ ἔρεϊπια κείνται κατὰ τὰς Α. ὑπωρείας τοῦ Ἑλικωνος.—*ἐλεῖν*, ἀορ.β! τοῦ *αἰρῶ* = συλλαμβάνω.—*χειρόομαι* (οὔμαι) = καταβάλλω, φονεύω.—*δορᾶ* = δέομα.—*ἡμφιέσατο*, ἀορ. τοῦ ὄχημ. *ἀμφιέννυμαι* = ἐνδύομαι, φορῶ.—*χάσμα* = ἀνοιγμα, στόμα (ιδίως θηρίου).—*ἐχρήσατο*, ἀορ. τοῦ *χρῶμαι* = μεταχειρίζομαι.—*κόρυς* (*υθός*) = περικεφαλαία—

τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι=ἐχρησιμοποίησε δὲ τὸ στόμα (τὸ δέσμα τῆς κεφαλῆς) ὡς περικεφαλαίαν.

Προμανθῶν, ἄορ. β! τοῦ *προμανθάνω*=διδάσκομαι.—*Ἀπόλλων*, (*ωνος*)=υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, θεὸς τῆς μαντείας, τοῦ φωτός, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως.—*Ἑρμῆς* ἰδὲ Γ, 1.—*Ἥφαιστος* ἰδὲ Β, 1.—*Ἀθηνᾶ* ἰδὲ Γ, 3.—*Θώραξ*=ἀμυντικὸν ὄπλον ἀπὸ μέταλλον ἢ δέσμα προφυλακτικὸν τοῦ στήθους καὶ τῶν νότων.—*ἔτεμεν*, ἄορ. β! τοῦ ὄημ. *τέμνω*=κόπτω.—*Νεμέυ* κοιλὰς τῆς Ἀργολίδος δασώδης.

2. Μανία Ἡρακλέους.

Μινύαι ἀρχαῖοτατος Ἑλληνικὸς λαὸς, τοῦ ὁποίου ὡς ἔδρα θεωρεῖται ὁ Ὀρχομενὸς τῆς Βοιωτίας. Οὗτοι εἶχον καταστήσει τοὺς Θηβαίους φόρου ὑποτελεῖς. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως νικήσας αὐτοὺς καὶ φονεύσας τὸν βασιλέα τῶν Ἑργίτων, ὃχι μόνον ἀπήλλαξε τὰς Θήβας τοῦ φόρου, ἀλλὰ καὶ ὑπερέωσε τοὺς Μινύες νὰ πληρώνουν διπλοῦν φόρον εἰς τοὺς Θηβαίους.—*ζήλος*=ζηλοτυπία.—*κατὰ ζήλον Ἡρας*=ἔνεκα ζηλοτυπίας τῆς Ἡρας. Ἡ Ἡρα ἦτο σύζυγος τοῦ Διός.—*μανῆναι*, παθ. ἄορ. β! τοῦ *μαίνομαι*=τρελλαίνομαι.—*Μεγάραι* θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρόντος, ἣ ὁποία ἐδόθη εἰς τὸν Ἡρακλέα ὡς σύζυγος μετὰ τὴν νίκην του κατὰ τῶν Μινυῶν. Ἐξ αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτησε τρία τέκνα.—*ἐμβάλειν*, ἄορ. β! τοῦ *ἐμβάλλω*=ρίπτω μέσσω.—*Ἴφικλος* ὁμομήτριος ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους.—*διδ*, ἰδὲ βιβλ. Ι, Γ, 1.—*καταδικάζω ἐμαυτοῦ φυγῆν*=καταδικάζω τὸν ἐαυτὸν μου εἰς ἔξοριαν.—*καθαίρομαι*=ἔξαγνίζομαι. Διὰ τὰ ἐγκλήματα καὶ μάλιστα φόβου ἀπηρεῖτο καθαρισμὸς, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἐπετρέπετο ἐπικοινωνία (λ. γ. θυσία) μετὰ τοὺς θεοὺς. Διὰ τὴν καθαρίαν ἐχρησιμοποιεῖτο θαλάσσιον ὕδρον, πῦρ κ.λ.π.—*παραγίνομαι*, ἰδὲ Βιβλ. Ι, Γ, 5.—*πυνθάνομαί τινος*=ἔρωτῶ τινα.—*εἶπεν*=ἐχρησιμοδότησεν.—*Τίρυνς* (*νθος*) παλαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος πρὸς τὰ Ν.Α. τοῦ Ἀργους, ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη διὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους. Τὰ κυκλώπεια τεῖχη τῆς σώζονται.—*Ἐδρυσθεύς* βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἡρακλέους ὁ Ζεὺς ἐβεβαίωσε μεθ' ὄρκου ἐνώπιον

τῶν θεῶν ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, θὰ ἦρχεν ὕλων τῶν περιοίκων καὶ τοῦ γένους τῶν Περσειδῶν, ἐκ τοῦ ὁποῖου κατήγετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς. Ἡ Ἥρα ὅμως ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν Ἀλκμήνην ἐπεβράδυνεν, ὡς θεὰ τῶν τοκετῶν, τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Εὐρυσθέως. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διὸς ὁ Ἡρακλῆς ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν Εὐρυσθέα.—*λάτρευα τινί*—ὑπηρετῶ τινα.—*ἐπιτάσσω*—διατάσσω.—*ἄθλος*—ἀγώνισμα, κατόρθωμα.—*ἄθλους δέκα*· ὁ Ἡρακλῆς διετάχθη 1) νὰ φονεύσῃ τὸν λέοντα τῆς Νεμέας, 2) νὰ φονεύσῃ τὴν Λερναίαν Ὕδραν, 3) νὰ φέρῃ ζῶσαν τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον, 4) νὰ συλλάβῃ τὸν Ἑρμάνθιον κάπρον, 5) νὰ καθαρίσῃ τὴν κόπρον τῶν ποιμνίων τοῦ Αὐγείου, 6) νὰ φονεύσῃ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας, 7) νὰ συλλάβῃ τὸν ταῦρον τῆς Κρήτης, 8) νὰ φέρῃ εἰς Μυκήνας τοὺς ἵππους τοῦ Διομήδους, 9) ν' ἀραιώσῃ τὸν ζωτιῆρα τῆς Ἴππολύτης καὶ 10) νὰ φέρῃ εἰς Μυκήνας τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Εὐρυσθεὺς δὲν ἀνεγνώρισε τὸν δεῦτερον καὶ τὸν πέμπτον ἄθλον, διότι διὰ μὲν τὸν πρῶτον προσέλαβε βοηθόν, διὰ δὲ τὸν δεῦτερον ἔλαβεν ἀμοιβήν, ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ἡρακλέα δύο ἄλλους ἄθλους, ἧτοι 1) νὰ φέρῃ τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων καὶ 2) νὰ κομίσῃ ἐκ τοῦ Ἄδου εἰς τὰς Μυκήνας τὸν Κέρβερον.—*ἐπιτελῶ*—ἐκτελῶ.—*ἔφη ἔσσεσθαι*—εἶπεν ὅτι θὰ γίνῃ.

3. Ἡρακλῆς, Δηιάνειρα καὶ Νέσσος.

Καλυδῶν· ἀρχαία πόλις τῆς Αἰτωλίας.—*Οἰνεὺς*· βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος.—*μνηστεύομαι*—ζητῶ εἰς γάμον.—*ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς*—περὶ τῶν γάμων αὐτῆς.—*Ἀχελῷος*· ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς· παρίστατο καὶ ὡς κερασφόρος γέρον.—*εἰκάζομαι τινί*—λαμβάνω τὴν μορφήν τινος.—*ῶστε*· ἀνήκει εἰς τὸ *παρέχειν*.—*δοῦς*· μετοχ. ἀορ. β! τοῦ ῥήμ. *δίδωμι*.—*βρωτὸν*—φαγητόν.—*ἄπερ ἂν εὐξαιτό τις*—τὸ ὁποῖον ἤθελε τις εὐχηθῆι (ἐπιθυμήσει).—*Εὐήνος*· ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας.—*ἐπὶ Εὐήνον*—εἰς τὸν Εὐήνον.—*ἐν ᾧ*· δηλ. ποταμῷ.—*καθ' ἑξομαί*—κάθημαι.—*οἱ παρσιόντες*—οἱ διερχόμενοι,

οὐ διαβάται.—**διαπορθμεύω μισθοῦ**=μεταφέρω ἀντι ἀμοιβῆς εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος (διὰ μέσου πορθμοῦ ἢ ποταμοῦ).—**εἰληφέναι**, ἀπαρ. παρακ. τοῦ ῥημ. **λαμβάνω**.—**μισθὸν αἰτηθεὶς**=ἐπὶ ἀμοιβῇ.—**ἐπιτρέπω**=ἀναθέτω.—**διακομίζω**=διαβιβάζω.—**ἀνακραγούσης**, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **ἀνακράζω**=φωναίζω δυνατά.—**Κένταυρος**: οἱ Κένταυροι ἦσαν μυθολογικά ὄντα κατὰ τὸ ἔν ἡμῖσι ἀνθρώποι καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἵπποι. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ τοιαύτη ἀντίληψις περὶ τῶν Κενταύρων ἐδημιουργήθη, ὅτε διὰ πρώτην φορὰν εἶδον οἱ ἄνθρωποι τοὺς δεινοὺς ἵππεῖς τῆς Θεσσαλίας.—**μέλλων τελευτᾶν**=ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ.—**φίλτρον**=μέσον μαγικὸν ἢ φάρμακον, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν ἀγάπην.—**ῥυέν**, μετοχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ῥημ. **ῥέω-ἀκίς**=αἰχμῇ.—**τὸ τραῦμα τῆς ἀκίδος**=τὸ τραῦμα, τὸ ὁποῖον προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ βέλους (τοῦ Ἡρακλέους). **παρ' ἑαυτῆ**=μαζὶ τῆς.

4. Ἡρακλῆς καὶ Ἰόλη.

Τραχίς ἢ Τραχίν ἀρχαία πόλις μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα μικρᾶς χώρας, ἡ ὁποία ἐλέγετο «**Τραχινία**». **στρατεία**=στρατιά, στρατός.—**ἐπ' Οἰχαλίαν**=ἐναντίον τῆς Οἰχαλίας: ἡ **Οἰχαλία** ἦτο ἀρχαιοτάτη πόλις εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ. **Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων** ὁ βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας Εὐρυτος διεκέρηξεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐνίκα αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς του εἰς ἀγῶνα τόξου, θὰ ἐλάμβανεν ὡς σύζυγον τὴν θυγατέρα του Ἰόλην: εἰς τὸν ἀγῶνα ἔλαβε μέρος μετὰ τοὺς ἄθλους καὶ ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Εὐρυτος ὅμως ἠρνήθη νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν Ἰόλην, μολονότι ἐνίκησε.—**τιμωρέομαι (οὔμαι)**=τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι.—**Δοκροὶ** ἦσαν Ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ διηροῦντο εἰς **Ὁξόλας**, **Ὀπουνητοὺς** καὶ **Ἐπικνημιδίους**: οἱ τελευταῖοι κατοικοῦν κατὰ τὴν ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας ἀκτὴν καὶ συνώρουν ἐσωτερικῶς μὲ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Φωκίδα.—**αἰρέω (ᾧ)**=κυριεύω.—**ἀποθανόντας**, ἄορ. β! τοῦ ῥημ. **ἀποθνήσκω**=φονεύομαι.—**λαφυραγωγέω (ᾧ)**=λεηλατῶ.—**ἰερουργέω (ᾧ)**=θυσιαίζω.—**ἐσθής, ἦ**,=ἐνδυμα: κατὰ τὰς θυσίας οἱ ἀρχαῖοι ἐνδύοντο καθαρὰ ἐνδύματα.—**τὸν κήρυκα**: τὸν Λίχαν, περὶ τοῦ ὁποῖου ὀμιλεῖ κατωτέρω κα-

τὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους οἱ κήρυκες ὑπηρετοῦν τοὺς ἡγεμόνας παρασκευάζοντες τὴν τράπεζαν, τὴν ἄμαξαν κ.λπ. Ὑπηρέτου ἐπίσης κατὰ τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, τὰς θυσίας κ.λπ. — οἴσονται⁷ (μελλ. τοῦ ἴημ. φέρω) = διὰ νὰ φέρῃ. — *πυθιομένη*, ἄορ. β! τοῦ ἴημ. *πυθάνομαι* = πληροφοροῦμαι. — *δεισασα*, ἰδὲ Γ, 6. — *ταῖς ἀληθείαις* = ἀληθῶς. — *χιτῶν* ἔνδυμα, τὸ ὁμοίον ἔφορεῖτο κατὰσαρακα (ὑποκάμισον). — *χρῖω*, ἰδὲ Γ, 6.

5. Θάνατος τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐνδύς, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ἐνδύομαι. — *ὥς* = ὅτε. — *ἰός* = δηλητήριον. — *ὁ τῆς ὕδρας ἰός* τὸ αἷμα τοῦ Νέσσου μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Δηϊάνειρα ἔχρισε τὸν χιτῶνα τοῦ Ἡρακλέους ἦτο δηλητηριασμένος, διότι τὸ βέλος τοῦ Ἡρακλέους, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐφορευθῆ ὁ Νέσπος, εἶχε χρισθῆ μὲ τὴν χολὴν τῆς Λερναίας ὕδρας. — *χρῶς (ωτός)* = δέρμα, σῶμα. — *σήπω* = κάμνω τι νὰ σαπίσῃ. — *ἀράμενος*, μετοχ. ἄορ. τοῦ ἴημ. *αἴρωμαι*. — *τῶν ποδῶν ἀράμενος κατημόντισε* = ἀφοῦ τὸν ἤρασεν ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ τὸν ἐσήκωσε, τὸν ἐξεσφενδόνισεν (εἰς τὴν θάλασσαν). — *ἀπέσπα* = προσελάθει νὰ ἀποσπάσῃ. — *προσπεφυκότα*, μετοχ. τοῦ ἴημ. *προσφύομαι* = προσκολλῶμαι. — *συναπεσπῶντο ἀτῶ* = ἀπεσπῶντο μαζί μὲ αὐτὸν (δηλ. τὸν χιτῶνα). — *κατασχεθεῖς*, μετοχ. παθ. ἄορ. τοῦ ἴημ. *κατέχω*. — *τοιαύτη συμφορᾶ κατασχεθεῖς* = εἰς τοιαύτην συμφορὰν ἀφοῦ περιέπεσεν. — *τῆς νεώς*, ἰδὲ Γ, 6. — *ἀναρτάω (ῶ)* = κρεμῶ.

Ἐντεϊλάμενος, ἄορ. τοῦ ἐντέλλομαι = ἀφήνω παραγγελίαν. — *πυρᾶ* = σωρὸς ξύλων. — *ἐπιβάντος* = ἀφοῦ ἀνοβῆ ἐπάνω εἰς αὐτόν. — *ὕφάπτω* = θέτω ὑποκάτω πῦρ. — *παριών*, μετοχ. τοῦ ἴημ. *παρέρχομαι* = διέρχομαι πλησίον. — *κατὰ ζήτησιν* = πρὸς ἀναζήτησιν. — *ὕφηψε*, ἄορ. τοῦ ἴημ. *ὕφάπτω*. — *ὕποσταν*, μετοχ. ἄορ. τοῦ ἴημ. *ὕφισταμαι* = ἴσταμαι ὑποκάτω. — *λέγεται ἀναπέμψαι* = λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐπάνω. — *διαλλαγείς*, παθ. ἄορ. β! τοῦ ἴημ. *διαλλάσσομαι* = συμφιλιώνομαι.

Β! ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ

1. Οἱ Ἡρακλεῖδαι ἰκέται εἰς Ἀθήνας. Θάνατος Εὐρυσθέως.

Μεταστάντος, μετ. ἄορ. β! τοῦ μεθίσταμαι. — *μεθίσταμαι εἰς θεοὺς* = ἀπέρχομαι εἰς τοὺς θεοὺς. — *φεύγω τινὰ* = διαφεύ-

γω τὸν ἐκ μέρους τινὸς κίνδυνον.—*Κήρυξ*· μυθολογικὸς βασιλεὺς τῆς Τραχίνος.—*ὡς δέ... ἐδεδοίκεσαν*· ἢ σειρὰ τῶν λέξεων· *ὡς δὲ ἐδεδοίκεσαν λέγοντος Εὐρυσθέως ἐκδιδόναι* (τὸν Κήρυκα) *ἐκείνους καὶ ἀπειλοῦντος πόλεμον*.—*ὡς*=ἐπειδή.—*ἐκδιδόναι*, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ῥημ. *ἐκδίδωμι*=παραδίδω.—*λέγω*=ἄπαιτῶ.—*ἐδεδοίκεσαν*, τοῦ ῥημ. *δέδοικα*=φοβοῦμαι.—*καταλιπόντες*, μετοχ. ἀορ. β! τοῦ *καταλείπω*=ἐγκαταλείπω.—*διὰ τῆς Ἑλλάδος*=ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.—*καθεσθίντες*, μετοχ. τοῦ ῥημ. *καθέξομαι*=κάθημαι ὡς ἰκέτης.—*ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμόν*· ὁ Ἑλεος ἔλατρευέτο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς θεὸς καὶ εἶχε βωμόν, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφευγον οἱ ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῆς πόλεως ξένοι.—*ὕφισταμαι πόλεμον*=ἀναλαμβάνω πόλεμον. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐβοήθησαν τοὺς Ἡρακλείδας ἕξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ὅστις εἶχεν εὐεργετήσῃ τὸν Θησέα.—*παριππεύω*=διέρχομαι ἔφιππος.—*Σκειρωνίδες* (πέτραι) ἀπότομοι βράχοι πλησίον τῆς θαλάσσης μεταξύ Μεγάρων καὶ Ἰσθμοῦ (σήμερον κακὴ σκάλα).

2. Οἱ Ἡρακλεῖδαι κύριοι τῆς Πελοποννήσου.

Ἀπολομένον, μετοχ. ἀορ. β! τοῦ *ἀπόλλυμαι*, ἰδὲ Γ, 5.—*ἐπὶ Πελοπόννησον*=ἐναντίον τῆς Πελοποννήσου.—*εἶλον*, ἀορ. β! τοῦ *αἰρῶ*=κυριεύω.—*κρατέω* (ᾧ)=γίνομαι κύριος.—*πατρῶος Ζεὺς*· πατρῶιοι θεοὶ ἔλεγοντο οἱ προστάται θεοὶ οἰκογενείας ἢ λαοῦ. Ὁ Ζεὺς ἦτο ἰδίως πατρῶος θεὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἐπομένως καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν.—*κληροῖμαι* (οἰμαι)=λαμβάνω διὰ κλήρου.—*ἐκληροῦντο τὰς πόλεις*=ἐμοιράζοντο διὰ κλήρου τὴν χώραν.—*λῆξις*, (ἐκ τοῦ ῥημ. *λαγχάνω*)=τὸ διὰ κλήρου μερίδιον.—*πρώτη μὲν οὖν λῆξις Ἀργος* (ἐνν. ἦν).—*Ἀργος*=Ἀργολίς.—*Δακεδαίμων*=Λακωνική.—*Μεσσηνία*=Μεσσηνία.—*ἔδοξε*, ἀορ. τοῦ ῥημ. *δοκεῖ*=φαίνεται καλόν.—*ψῆφον βαλεῖν ἕκαστον*=νὰ ῥῆψῃ ἕκαστος (εἰς τὴν ὕδρ' ἀν) ἀνὰ μίαν ψῆφον· συνήθως ἢ ψῆφος ἦτο λιθάρι.—*λαχεῖν*, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. *λαγχάνω*=λαμβάνω διὰ κλήρου.—*γῆ*, ἰδὲ Β, 1.—*ἔδει*=ἔπρεπε.—*ἐκλυσθείσης*· μετ. παθ. ἀορ. τοῦ *ἐκλύω*=τραβῶ ἐπάνω, ἐξάγω.—*τῆς Τημένου*· ἐνν. ψῆφου.—*τῶν Ἀριστοδήμου παίδων*· οὗτοι ἐβασίλευσαν ἑμοῦ εἰς τὴν Σπάρτην· ἔκτοτε δὲ

ἔπεκράτησεν ἡ ἀρχὴ οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης νὰ εἶναι δύο.

BIBLION TPITON

A. ΘΗΒΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Ἀγήνορος τέκνα.

Διβύη θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιδος.—**παραγενόμενος** μετοχ. ἀορ. β' τοῦ ῥήμ. **παραγίνομαι** ἰδὲ βιβλ. I, Γ, 6.—**ἄγομαι γυναικα**=συμφεύομαι.—**τεκνόω(ῶ)**, ἰδὲ βιβλ. I, A, 1.—**χειροθήτης**=ἡμερος.—**ἐπιβιβασθεῖσαν**=ἐνν. αὐτοῦ.—**ἀφανῆς γίνομαι**=ἐξαφανίζομαι.—**ἐπὶ ζήτησιν ἐκπέμπω τινὰ**=ἐξαποπέλλω τινὰ πρὸς ἀναζήτησιν.—**ἀναστρέφω**=ἐπιστρέφω.—**ὥς**=ἐπειδὴ.—**ἅσαν ποιούμενοι ζήτησιν**=ἄν καὶ ἠρευνήσαν πανταχοῦ.—**ἀδύνατοι ἦσαν**=δὲν ἠδύναντο.—**τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπογόντες**=ἰφοῦ ἔχασαν κάθε ἐλπίδα περὶ ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα.

1. Ὁ Κάδμος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.

Ξενίζομαι=φιλοξενοῦμαι.—**πολυπραγμονῶ**=ἐξετάζω κατὰ βάθος (πολυξετάζω)—**χρησθῆναι**, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ρήματ. **χρῶμαι**.—**χρῶμαι καθοδηγῶ**=χρησιμοποιοῦ ὡς ὀδηγόν.—**αὐτή**, δηλ. ἡ βοῦς.—**κλίνομαι**=κατακλίνομαι.—**καμοῦσα**, μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥήμ. **κάμνω**=ἐξαντλοῦμαι (ἐκ τοῦ κόπου).—**διὰ Φωκέων**=διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Φωκέων.—**συντυχῶν**, μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥήμ. **συντυγχάνω**=συναντῶ.—**Πελάγων** υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμαντος ἐκ Φωκίδος.—**βουκόλιον**, ἰδὲ βιβλ. II, A, 1.—**ἔπομαι τινι**=ἀκολουθῶ τινι.—**διεξιούσα**, μετοχ. τοῦ ῥήμ. **διεξέρχομαι**=διασχίζω.—**ληψόμενος**, (μετοχ. μελλ. τοῦ ῥήμ. **λαμβάνω**)=διὰ νὰ πάρῃ.—**Ἄρειος, α, ον**=ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἄρην (θεὸν τοῦ πολέμου).—**δράκων**, ἰδὲ βιβλ. I, Γ, 2.—**γεγονέναι**, τοῦ ῥήμ. **γίνομαι**=γενῶμαι.—**Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης**, ἰδὲ βιβλ. I, Γ, 3.—**ἀνατέλλω**=ἀναφαίνομαι.—**βασιλείαν κατασκευάζω τινι**=καθιστῶ τινι βασιλεία.—**καταλιπόντες**, μετοχ. ἀορ. β' τοῦ ῥήμ. **καταλείπω**.—**Καδμεία** ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ Κάδμου.—**εὐωχοῦμαι**=διασκεδάζω ῥῶγων καὶ πίνων).—**καθυμνῶ**=ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω.

3. Ἄλλοι βασιλεῖς τῶν Θηβῶν.

Τοῦ Χθονίου=υἱοῦ τοῦ Χθονίου· οὗτος ἦτο εἰς ἐκ τῶν περισωθέντων Σπαρτῶν.—ἐνιαυσιαῖος=ἡλικίας ἑνὸς ἔτους.—ἀρχή=βασιλεία.—ἀφείλετο ἄορ. β! τοῦ ῥημ. ἀφαιροῦμαι=ἀφαιρῶ.—ἕως=ἕφ' ὅσον.—Ζῆθος καὶ Ἀμφίων υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπης.—παρалаβόντες· τίνες; δυναστεία=βασιλεία.—τῇ Ἀμφίονος λύρα· ταύτην εἶχε δωρήσει εἰς τὸν Ἀμφίονα ὁ Ἐρμῆς· μετὰ τούτης δὲ χίριτος ἔπαιζεν ὁ Ἀμφίων, ὥστε οἱ λίθοι, ἐλκυόμενοι ἀπὸ τὴν μουσικῆν, μόνοι τῶν ἐκινουῦντο καὶ ἐτοποιητοῦντο ἐπὶ τῶν τειχῶν.—ἐπακολουθεῖω(ῶ) τινι=ἰκολοῦθ' ὃ τινα, ὑπακούω εἰς τινα.—διατελῶ=διαμένω, ζῶ.—ἐπιξενοῦται Πέλοπι=συναδέσθη διὰ στενῆς φιλίας πρὸς τὸν Πέλοπα.

4. Οἰδίπους.

α' Γέννησις καὶ πρῶται περιπέτεται τοῦ Οἰδίπου.

Τελευτή = θάνατος.—ἐκθεῖναι, ἀπαρ. ἄορ. β' (ὄριστ. ἐξέθηκα) τοῦ ῥημ. ἐκίθηναι=ἐκθέτω. Ὁ Λίτος ἐξέθεσε τὸ βρέφος, διότι ὑπῆρχε χρησμός ὅτι τοῦτο θὰ ἐφόνευε τὸν πατέρα του.—νομεὺς = βοσκός.—περόνη = καρφί.—διατηρήσας, ἄορ. τοῦ ῥημ. διατηραίνω=διατροπῶ.—ἤνεγκαν, ἄορ. τοῦ ῥημ. φέρω.—ἀνελοῦσα, μετοχ. ἄορ. β' τοῦ ῥημ. ἀναιρῶ (ὄριστ. ἀνεῖλον)= παραλαμβάνω.—ὑποβάλλομαι=υἰοθετῶ.—θεμένη, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. τίθεμαι=θέτω.—ἀνοιδέω (ῶ)=φουσκώνω.

β. Ὁ Οἰδίπους φονεὺς τοῦ πατρὸς του.

Τελειόμαι (οὔμαι)=φθάνω εἰς ὄριμον ἡλικίαν.—διαφέρω τινὸς ἐν ὁώμῃ=εἶμαι ὑπέρτερός τινος κατὰ τὴν σωματικὴν δύναμιν.—ἤλιξ (ικος)=συνομήλιξ (τῆς αὐτῆς ἡλικίας).—διὰ φθόνον=ἕνεκα φθόνου.—ᾠνειδίξετο ὑπόβλητος=κατηγορεῖτο (ἐχλευάζετο) ὡς νόθος.—πυνθάνομαι παρά τινος=ἔρωτῶ τινα.—τῶν ἰδίων γονέων=τῶν γονέων του.—τὴν δὲ μητέρα γυναικα ἀξεσθαι=τὴν δὲ μητέρα (εἶλεν) ὅτι θὰ λάβῃ ὡς σύζυγον.—καὶ νομίζων γεγεννησθαι ἐξ ὧν ἐλέγξτο=καὶ ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε γεννηθῆ ἐκ τῶν γονέων ἀπὸ τοῦς ὁποίους ἐπιστεύετο ὅτι ἐγεννήθη(δηλ. τοῦ Πολύβου καὶ τῆς Περι-

ριβείας).—*ἀπολείπω*=ἐγκαταλείπω.—*πορεύομαι*=ἐπιστρέφω.
—*συντυγχάνω τινί*=συναντῶ τινα.—*ἐφ' ἄρματος ὀχοῦμαι*=
ἐπιβαίνω ἄρματος.—*κῆρυξ*, ἰδὲ βιβλ. II, A, 4.—*κελεύσαντος*·
ἐνν. τοῦ *κῆρυκος*.—*ἐκχωρῶ*=παραμερίζω.—*ἀναβολή*=ἐπιβρά-
δυνσις.

γ. Ἡ Σφιγξ καὶ τὸ αἶνιγμα αὐτῆς.

Ὁ *σμικρὰ συμφορὰ κατέσχε τὰς Θήβας*=μεγάλῃ συμ-
φορᾷ ἐνέσκηπεν εἰς τὰς Θήβας.—*βάσις*=πόδες.—*ὄρνις*=πητη-
νόν.—*Φίκειον ὄρος*· κρημνὸς ἀπότομος ἐν Βοιωτίᾳ.—*Μοῦσαι*
θυγατέρες τοῦ Διός, κατ' ἀρχὰς θεότητες τοῦ ἔθους, ἔπειτα
δὲ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐ-
πιστημῶν.—*τηνικαυτ' ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς Σφιγγός*=ὅτι τότε
θ' ἀπαλαγοῦν ἀπὸ τῆς Σφιγγᾶ.—*ἠνίκ' ἄν λύσσοι*=ὅταν λύ-
σουν.—*συνιόντων* (ἐνν. αὐτῶν, δηλ. τῶν Θεβαίων)=συνερχο-
μένων.—*εἰς ταῦτό*=εἰς τὸ ἴδιον μέρος.—*ἐπει*=ἐπειδή.—*κα-
ταβιβρώσκω*=κατατρῶγω.

δ. Τὸ τέλος τοῦ Οἰδίποδος.

Ἀπόλλυμαι=χάνομαι, καταστρέφομαι.—*κηρύσσει Κρέων*
.....*γυναῖκα*· ἡ σειρά τῶν λέξεων: *κηρύσσει Κρέων δώσειν*
*τῷ λύσοντι τὸ αἶνιγμα καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν γυ-
ναῖκα Δαῖου*.—*ἔλυσε*· ἀπήντησε δηλ. ὅτι τὸ αἶνιγμα ἐννοεῖ
τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὰς τρεῖς περιόδους τῆς ζωῆς του, βρεφικὴν,
ἀνδρικὴν καὶ γεροντικὴν.—*φανέντων*, μετοχ. παθ. ἀορ. β! τοῦ
ἦμ. *φαίνομαι*=ἀποκαλύπτομαι.—*ὑστερον*=βραδύτερον (ὅτε
ἐνέσκηψε θανατηφόρος νόσος εἰς τὰς Θήβας ἐξ αἰτίας τοῦ ἐγ-
κλήματος τοῦ Οἰδίποδος).—*τὰ λανθάνοντα*=τὰ διαφεύγοντα
τὴν προσοχὴν, τὰ παραμένοντα ἄγνωστα.—*αἱ ὄψεις*, ἰδὲ βιβλ. I,
Γ, 4.—*ἐλαύνομαι*=ἐκδιώκομαι.—*Κολωνός*· δῆμος τῆς Ἀττικῆς
πρὸς Δ. τῶν Ἀθηνῶν (τὰ σημερινὰ Σεπόλια).—*ἐνθα*=ὅπου.—
Ἐρινύες ἢ Εὐμενίδες (κατ' εὐφημισμὸν)· θεαὶ τοῦ Ἄδου, αἱ
ὅποια ἐτιμῶρουν τοὺς ἐγκληματίας.—*τέμενος*=τόπος ἀφιερω-
μένους εἰς θεὸν ὡς ἱερὸν ἔδαφος· εἰς αὐτὸν ἰδρύετο ὁ ναὸς τοῦ
θεοῦ.

B. ΑΧΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ.

1. Αιακός.

Δάδων ποταμός ἐν Ἀρκαδίᾳ (κ. Ρουφιᾶς) τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς του (Λυκούρεια—Καλαβρούτων) σχηματίζει εὐθὺς ποταμὸν ἀδιίβατον, διότι προέρχεται ὑπογείως ἐκ τῆς λίμνης τῆς Φενεοῦ.—**τούτω** = χάριν τούτου.—**ὄντι μόνω** = διότι ἦτο μόνος.—**Οινώνη** τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης.—**τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησεν** ὅπως καὶ ἀμέσως κατωτέρω ἀναφέρεται, ὁ Αἰακὸς ἦτο εὐσεβέστατος· ἦτο ἐπομένως προσφιλὴς εἰς τοὺς θεοὺς. Ὅτε λοιπὸν νόσος τις ἠρῆμωσε τελείως τὴν Αἶγινα, ὁ Ζεὺς εἰσακούσας παράκλησιν αὐτοῦ ἐπλήθυνε πάλιν τὴν νῆσον διὰ τῆς μεταμορφώσεως τῶν μυρμηκῶν εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθησαν διὰ τοῦτο Μυρμηκίδες.—**Σκείρων** κατὰ τὴν Ἀττικὴν παράδοσιν ληστὴς ἐκ Μεγάρων, κατὰ δὲ τὴν Μεγαρικὴν ἦρωσ, διώκτης τῶν κακοποιῶν καὶ προστάτης τῶν δικαίων.—**αὐθις** = πάλιν.—**Νηρεὺς** υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, πατὴρ τῶν Νηρηίδων, ὠραίων θαλασσίων νυμφῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν ἡ Ἀμφιτρίτη καὶ ἡ Θέτις.—**τὰ ἐνεστῶτα κακὰ** = αἱ παροῦσαι συμφοραί.—**εὐχὰς ποιοῦμαι** = προσέχομαι.— **Πλούτων**, ἰδὲ Β.βλ. I, A, 1.—

2. Τέκνα τοῦ Αἰακοῦ.

Διαφέρω = ὑπερέχω.— **ἐπιβουλεύω τινί**, ἰδὲ Βιβλ. I, Γ, 1.— **λαχῶν**, μετοχ. ἀορ. β! τοῦ ὄημ. λαγγάνω.— **λαχῶν κλήρω** = ὀρισθεῖς διὰ κλήρου.— **βαλῶν**, μετοχ. ἀορ. β! τοῦ ρημ. **βάλλω** = κτυπῶ.— **δίσκω** = διὰ δίσκου.— **κατὰ τῆς κεφαλῆς** = ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τὸ κεφάλι.— **θλη** = δάσος.— **φωρᾶω (ω)** = ἀνακαλύπτω.— **ἐλαύνομαι** = διώκομαι.— **ἄπαις** = ὁ ἄνευ τέκνων.— **γέρας (τὸ)** = βραβεῖον.— **φανέντος** (μετοχ. παθ. ἀορ. β! τοῦ ὄημ. **φαίνομαι**) = ἔπειδὴ ἐφάνη.— **στρατεύομαι** = ἐκστρατεύω.— **Δαομέδων** βασιλεὺς τοῦ Ἰλίου.

3. Ἀχιλλεύς.

Ἔτεκεν, ἀορ. β! τοῦ ὄημ. **τίκτω** = γεννῶ.— **τῆς νυκτὸς ἔφθειρεν**, ὃ ἦν αὐτῷ **θνητὸν πατρῶον** = κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς κατέστρεφε (διὰ τοῦ πυρός) ὃ, τι θνητὸν ἀπὸ τὸν πατέρα του

ὑπῆρχεν εἰς αὐτό.— *μεθ' ἡμέραν* = κατὰ τὴν ἡμέραν.— *χρίω* = ὀλείφω.— *ἀμβροσία* = ἡ τροφή τῶν θεῶν· ἐδῶ ὅμως ἀλοιφή· *Ἐπιτηρῶ* = παραμονεύω.— *ἄσπαιρω* = σπαρταρῶ.— *βοάω* (ῶ) = φωνάζω.— *προαίρεσις* = σχέδιον.— *ἀπολείπω* = ἀφήνω.— *τελείδω* (ῶ) = φέρω εἰς πέρας.— *ῶχετο* (οὔχομαι) = ἀπῆλθε.— *Χείρων*· Κένταυρος, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο ὡς δικαιοτάτος, σοφὸς καὶ ἄριστος ἰατρός. Ἔσωσε τὸν φίλον του Πηλέα ἀπὸ τοῦ ἄλλου Κενταύρου καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν Θέτιν· περὶ τῶν Κενταύρων, ἰδὲ βιβλ. II, A, 3.— *σῦς* (ὄς) = χοῖρος.— *προσῆνεγεν*, ἄορ. β! τοῦ ῥημ. *προσφέρω* = πλησιάζω.

Κάλχας· ὁ μάντις ὁ ὁποῖος συνώδευσε τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν εἰς τὴν Τροίαν.— *χωρὶς* = ἄνευ.— *ληφθῆναι* = νὰ καταληφθῆ.— *προειδύτα*, μετοχ. τοῦ ῥημ. *πρόοιδα* = γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων.— *δεῖ* = πρέπει.— *ἀπολέσθαι*, ἄπαρ. ἄορ. β! τοῦ ῥημ. *ἀπόλλυμαι* =; *κρύπτω ἐσθῆτι γυναικεῖα* = ἐνδύω μὲ γυναικεῖα φορέματα.— *παρέθετο*· ἄορ. β! τοῦ ῥημ. *παρατίθεμαι* = παραδίδω τινὰ εἰς τὴν φροντίδα τινός, ἐμπιστεύομαι.— *μηνύομαι* = προδίδομαι.— *σάλπιγγι χρῶμαι* = χρησιμοποιοῦ σάλπιγγα.— *τοῦτον τὸν τρόπον* = κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

Γ. ἈΤΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ.

1. Ἔρις Ἀθηνᾶς καὶ Ποσειδῶνος.

Αὐτόχθων = ὁ φυτρώσας ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς.— *συμφυής*, (δὲ ἦ), ἐς = ὁ ἐκ φύσεως ἠνωμένος.— *δράκων*, ἰδὲ βιβλ. I, Γ, 2.— *ἔδοξε τοῖς θεοῖς* = ἐφάνη καλὸν εἰς τοὺς θεοὺς.— *καταλαβέσθαι* = νὰ καταλάβουν δι' ἑαυτοῦς.— *ἴδιος* = ἰδιαιτερός.— *ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν* = εἰς τὴν Ἀττικὴν.— *πλήττω* = κτυπῶ.— *τρίαινα*. ἰδὲ βιβλ. I, A, 3.— *κατὰ μέσσην τὴν Ἀκρόπολιν* = εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀκροπόλεως.— *ἀπέφηεν*, ἄορ. τοῦ ῥημ. *ἀποφαίνω* = φανερώω.— *Ἐρεχθίδης*· φρέαρ ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Ἐρεχθείου, ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.— *ποιοῦμαι μάρτυρα* = καθιστῶ μάρτυρα.— *Πανδρόσειον*· ἡ δυτικὴ διαίρεσις τοῦ Ἐρεχθείου ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος.— *γενομένης δὲ ξριδος ἀμφοῖν* = ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ τῶν δύο ἠγέρθη φιλονικία.— *διαλύω* = συμφιλιώνω.— *κρίνομαι* = δίδομαι δι' ἀποφάσεως.

II. ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

1. Ἡ ἀξία τῆς φιλοπονίας.

Ῥοιὰ=ροδιά.—λίκνον=κάνιστρον.—ελαύνω τὴν Περσίδα (ἐνν' γῆν)=περιοδεύω τὴν Περσίαν.—προσκομίζω=προσφέρω ὡς δῶρον.—τὸ μέγεθος=διὰ τὸ μέγεθος.—ὑπερεκπλαγείς, παθ. ἄορ. β! τοῦ ὄημ. ὑπερεκπλήσσομαι=ἐκπλήττομαι παρὰ πολὺ.—παράδεισος=κῆπος.—οἶκοθεν (ἐνν' φέρει)=ἀπὸ τὸν οἶκόν του, ἀπὸ τὰ κτήματά του.—ἡ αὐτοῦ γεωγία=ἡ προσωπική του καλλιέργεια.—ὑπερήσθη, παθ. ἄορ. τοῦ ὄημ. ὑπερήδομαι=εὐχαριστοῦμαι ὑπερβολικά.—ἐπιλέγω=λέγω προσέτι.—νῆ τὸν Μίθραν=μὰ τὸν Μίθραν ὁ Μίθρας ἦτο θεότης τῶν Περσῶν, προσωποποίησης τοῦ ἡλίου.—γε=τοῦλάχιστον.

2. Ὁ ἀγὼν τῶν ἀλεκτρονῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἔθεντο, μεσ. ἄορ. β! τοῦ ὄημ. τίθεμαι.—νόμον τίθεμαι=ψηφίζω νόμον.—ἀλεκτρονῶν=ἀλέκτωρ.—μιάς ἡμέρας τοῦ ἔτους=μίαν ἡμέραν κατ' ἔτος.—ἐρῶ, μελλ. τοῦ ὄημ. λέγω.—ἐξάγω τινὰ=ὀδηγῶ τινά.—ἡ πολιτικὴ δύναμις=ὁ στρατὸς τῆς πόλεως.—θεάομαι (ῶμαι)=παρατηρῶ.—ἀργῶς=ἄδιαφύρως.—ἐπέστησε' τοῦ ὄημ. ἐφίστημι.—ἐφίστημι τὴν στρατιάν=σταματῶ τὸν στρατόν.—πρὸς αὐτούς' δηλ. τοὺς στρατιώτας.—πατρῷοι θεοὶ=προστάται θεοὶ οἰκογενείας ἢ λαοῦ.—μὴν=βεβαίως.—ἠέλιον=τάφος.—ἠτιῶμαι=νικῶμαι.—ἐκάτερος=ὁ καθεὶς ἐκ τῶν δύο.—εἶξαι, ἄορ. τοῦ εἶκω=ὑποχωρῶ.—θάτερος=ὁ ἕτερος.—ἐπέρρωσε, τοῦ ὄημ. ἐπιρρῶννμι=ἐνθαρρύνω.

3. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Ἐλεύθεροι=οἱ γεννηθέντες ἐξ ἐλευθέρων γονέων.—ψυχαγωγέομαι (οὔμαι)=αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν.—τῇ μνήμῃ διαλαμβάνω τι=συγκρατῶ τι εἰς τὴν μνήμην μου.—ἔνα μὴ ἀπολογία ἐχῶσι=διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ προβάλλουν ὡς δικαιολογίαν.—τὰ κεκωλυμένα=τὰ ἀπηγορευμένα.—πράξαντες=ἐὰν πράξουν.—ἀγνοία=ἐξ ἀγνοίας.—τάσσω=ὀρίζω.—ἀγα-

θός=καλός, ἀνδρείος.—*εγκώμια*· διὰ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας συνέτασσον *εγκώμια*, ἐπαινετικὰς δηλ. ᾠδὰς, διάφοροι σπουδαῖοι ποιηταί, ὡς λ. χ. ὁ Πίνδαρος κ. ἄ.

4. Ξενοφῶντος φιλοπατρία.

Ξενοφῶν· ἱστορικὸς καὶ στρατηγὸς ἐξ Ἀθηνῶν (430-354 π.χ.) *θύοντι*=ἴτε ἐθυσίαζε.—*ἤκε*=ἤλθε.—*ἄγγελος*=ἄγγελιαφόρος.—*τεθνάναι*, ἀπαρ. παρακ. τοῦ ῥημ. *θνήσκω*=φονεύομαι.—*αὐτῷ τεθνάναι*=ἴτι τοῦ ἔχει φονευθῆ.—*ἀπέθετο*, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. *ἀποτίθεμαι*=ἰφαιρῶ (βγάζω)· οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες συνήθιζον κατὰ τὰς θυσίας νὰ φέρωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον.—*διατελῶ θύων*=ἐξακολουθῶ νὰ προσφέρω θυσίαν.—*νικῶν*· πρόκειται περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης (362 π. Χ.) μεταξὺ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, βοηθουμένων ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Γρύλλος.—*ἐπέθετο*, τοῦ ῥημ. *ἐπιτίθεμαι*=θέτω ἐπάνω, φορῶ.

5. Αἰνείου εὐσέβεια.

Ἐάλω, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. *ἄλίσκομαι*=κυριεύομαι.—*Ἴλιον*· πρωτεύουσα τῆς Τροίας.—*οικτίρω*=λυποῦμαι.—*οἱ ἀλίσκομένοι*=οἱ αἰχμαλωτιζόμενοι.—*τύχη*=συμφορὰ.—*καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς*=κατὰ τρόπον παρὰ πολὺ ἀρμόζοντα εἰς Ἑλλάδα.—*τὰ οἰκεῖα* (ἐνν. κτήματα)=τὰ οἰκιακὰ πράγματα.—*ἀποφέρω*=φέρω μακρὰν, μεταφέρω.—*ἀράμενος*, μετοχ. ἀορ. τοῦ ῥημ. *αἴρομαι*=λαμβάνω ἐπάνω μου, σηκώνω.—*Αἰνείας*· υἱὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἷς τῶν διασῆμων ἡρώων τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.—*πατρῷοι θεοί*, ἰδὲ Αἰλ. 2.—*θεοί*· ἐδῶ=τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν.—*βαστάζω*=σηκώνω.—*ὑπεριδῶν*, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. *ὑπεροράω* (ῶ) *τινος*=καταφρονῶ τι.—*ἠσθέντες*, τοῦ ῥημ. *ἡδομαι*=εὐχαριστοῦμαι.—*συγχορῶ*=ἐπιτρέπω.—*πάνυ σφόδρα*=παρὰ πολὺ.—*γεγηρακῶς*=γέρον.—*ἀναθέμενος*, μετοχ. ἀορ. β! τοῦ ῥημ. *ἀνατίθεμαι*=θέτω ἐπὶ τῶν ὤμων μου.—*οὐχ ἥμισυ*=παρὰ πολὺ.—*αὐτῷ*=χάριν αὐτοῦ.—*ἀπέστησάν* (*ἀπέστην*), ἀορ. β' τοῦ ῥημ. *ἀφίσταμαι* (*τινος*)=παραιτοῦμαι *τινος*.—*ἄμολογῶ*=παραδέχομαι, ἀποδεικνύω.—*πολέμιος*=ἐχθρός.

6. Ἡ ἀλαζονεία τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Σωκράτης· ὁ μέγας Ἀθηναῖος φιλόσοφος (470—399 π.χ.).
 — **Ἀλκιβιάδης**· Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγός, ὁ ὁποῖος
 ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους (448—404 π.χ.).—**τετυφω-
 μένον** (μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ ῥημ. τυφῶ—ῶ)= ὅτι ἦτο
 πλήρως ἀλαζονείας.—**μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι**= ὑπερφηανεύομαι
 διὰ τι.—**ἤγαγεν**, ἀορ. β! τοῦ ῥημ. ἄγω= ὠδηγῶ.—**ἀνάκειμαι**=
 κεῖμαι, εὐρίσκομαι.—**πινάκιον**= μικρὸς πίναξ.—**γῆς περίοδος**
 = χάριτος τῆς γῆς.—**προστάσω**= διατάσω.—**ἐναυῦθα**· δηλ.
 εἰς τὸν χάρτην.—**διαθρέω**= διακρίνω.

7. Πλάτωνος ἀπλότης.

Πλάτων· ἐπιφανὴς Ἀθηναῖος φιλόσοφος (428—347
 π.χ.).—**συσκηνώ** (ῶ)= κατοικῶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκηνήν, συγ-
 κατοικῶ.—**ἰγνώς**, ὠτος (ἐπιθ.)= ἄγνωστος.—**οὔτως**= τόσον.—
χειρόμαι (οὔμαι)= ὑποχρεώνω.—**ἀνεδήσατο**, τοῦ ῥημ. ἀνα-
 δέομαι (οὔμαι)= προσελκύω πρὸς τὸ μέρος μου.—**τῇ συνου-
 σία**= διὰ τῆς συναναστροφῆς.—**συνεστίαομαι (ῶμαι) τινι**=
 συντροφῶ μετὰ τινος.—**ἀφελῶς**= μὲ ἀπλότητα.—**συνδιημε-
 ρεύω τινι**= διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετὰ τινος.—**ὑπερησθῆναι**,
 ἀορ. τοῦ ῥημ. ὑπερήδομαι= εὐχαριστοῦμαι ὑπερβολικά.—**συν-
 τυχία**= συνάντησις.—**Ἀκαδημία**· τοποθεσία ἐν Ἀθήναις, πα-
 ρὰ τὸν Κολωνόν, ὅπου εὐρίσκετο ἡ σχολὴ τοῦ Πλάτωνος.—**μέ-
 μνημαί τινος**= ἐνθυμοῦμαι τι.—**Σωκράτης**, ἰδὲ Αἰλ. 6.—**μὴν**=
 ὄμως.—**ἐμφανίζω**= φανερώνω.—**μάλα φιλοφρόνως**= μ' ἐξαι-
 ρετικὴν φιλοφροσύνην, μὲ φιλικὰς διαθέσεις.—**ἄγε**= ἔλα λοι-
 πόν.—**ἐπίδειξον**, τοῦ ῥημ. ἐπιδείκνυμι= δεικνύω.—**δμιλητῆς**
 μαθητῆς.—**ἤγησαι**, προστ. ἀορ. τοῦ ῥημ. ἡγέομαι (οὔμαι)= ὠ-
 δηγῶ.—**τὴν ἐκείνου**· τίνος;—**ἐπισύστησον**, ἀορ. τοῦ ῥημ. ἐπι-
 συνίστημι= συνιστῶ προσέτι.—**ἠρέμα**= ἤσυχα.—**ὥσπερ**= κα-
 θὼς ἀκριβῶς.—**εἴωθα**= συνηθίζω.—**δι**= διότι.—**ἔχοντες**= ἄν
 καὶ εἶχον.—**ὁ τοσοῦτος**= ὁ τόσον μέγας (διάσημος).—**ἀγνοῶ
 τινα**= δὲν καταλαβαίνω κάποιον.—**ἀτύφως**= ταπεινοφρόνως.—
συγγενομένου αὐτοῖς= διότι συναεστράφη αὐτοῦς.— **ἀνεπι-**

*Απολλοδώρου Βιβλιοθήκης καὶ Αἰλιανοῦ Ποικίλης Ἱστορίας

τηδεύτως=χωρίς προσποίησην.—οί συνόντες=οί φίλοι.

8. Ἐπαμεινώνδου πενία καὶ μεγαλοφροσύνη.

Ἐπαμεινώνδας· Ἰθαβίος στρατηγός (418—362 π. χ.).—**τρίβων**=ἐπανωφόριον τετριμμένον.—**θύπιά (ῶ)**=εἶμαι ἄυπαρός, λερωμένος.—**γναφεῖον**=ἐργαστήριον κατεργασίας ἢ λευκάνσεως μαλλίνων ὑφασμάτων.—**ὑπομένω οἴκοι**=παραμένω εἰς τὴν οἰκίαν.—**ἀπορία**=ἔλλειψις.—**ἐν δὴ τούτοις τῆς περιουσίας ὧν**=ἐνῶ λοιπὸν εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην περιουσιακὴν κατάστασιν, ἐνῶ λοιπὸν ἦτο πάμπτωχος.—**προσήκαιο**, ἄορ. τοῦ ὄημ. **προσίεμαι**=δέχομαι.

9. Ἀνταμοιβὴ ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πατρίδα.

Αἰσχύλος· ὁ ἀρχαιότερος ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων δραματικῶν ποιητῶν τῶν Ἀθηνῶν (525—456 π. Χ.).—**τραγωδός**=ποιητὴς τραγωδιῶν.—**κρίνομαι ἀσεβείας**=δικάζομαι ὡς ἀσεβῆς.—**ἐπὶ τινι δράματι**=ἕξ αἰτίας ἐνὸς δράματός του.—**βάλλω τινὰ λίθοις**=λιθοβολῶ τινά.—**διακαλύπτομαι**=ἀφαιρῶ.—**ἱμάτιον**· ἐξωτερικὸν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἐφορεῖτο ἄνωθεν τοῦ χιτῶνος.—**ἐρῆμον τῆς χειρὸς**=στερούμενον τῆς ἄκρας χειρὸς.—**ἀριστεύω**=δεικνύομαι γενναιότητα, μάχομαι γενναιότητα.—**ἀποβάλλω**=χάνω.—**πάθος**=πάθημα.—**ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ**=ἔνεθυμήθησαν τὰ κατορθώματά του.—**ἀφήκαν** (τοῦ ὄημ. **ἀφίημι**)=ἀπήλλαξαν.

10. Δαρείου εὐψυχία καὶ πραότης.

Ἵρκανός· ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἵρκανίαν, χώραν τῆς Ἀσίας παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.—**ἐπιβουλεύω τινὶ**=σκέπτομαι νὰ βλάψω κάποιον.—**οὐκ ἀφανῶν**=ἐπιφανῶν.—**ἐν Πέρσασις**=μεταξὺ τῶν Περσῶν.—**κυνηγέσιον**=κυνήγιον.—**προμανθάνω**, ἄορ. β! τοῦ ὄημ. **προμανθάνω**=μανθάνω πρότερον.—**πητήσω**=ζαρώω ἀπὸ φόβου, φοβοῦμαι.—**διατεινόμεναι τὸ παλτόν**=ὑψώνω τὸ ἀκόντιον.—**ἐνιδῶν**, μετοχ. ἄορ. β! τοῦ ὄημ. **ἐνωρῶ**.—**δριμὺ ἔνορῶ**=ὀρίπτω αὐστηρὸν βλέμμα.—**τί**=διατί;—

δράω(ῶ)=ἐκτελῶ.—*δρομῶ ἐπί τι*=ἐκκινῶ διὰ κάτι.—*ἄτρεπτος*
 =ἰπτότης, ἀτάραχος.—*ἀνεσιτάλησαν τὴν δρομὴν*=ἀνέκοψαν
 τὴν ὁρμὴν των, ὑπεχώρησαν.—*τὸ δέος*=δ φόβος.—*κατέσχευ*,
 ἄορ. β! τοῦ ῥημ. *κατέχω*=καταλαμβάνω.—*τὰς αἰχμάς*, ἐνν'
 τῶν παλτῶν.—*ἀφαλέςθαι*, ἄορ. β! τοῦ *ἀφάλλομαι*=πηδῶ κά-
 τω.—*δ,τι βούλοιο πράττειν*=νά τοὺς μεταχειρισθῆ ὅπως ἤ-
 θελε, νά ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτοὺς οἰανδήποτε τιμωρίαν ἤθελε.—*δι-
 στημι*=διασκορπίζω.—*ἄλλη*=εἰς ἄλλο μέρος.—*διὰ μνήμης ἔ-
 χω τι*=διατηρῶ τι εἰς τὴν μνήμην μου.

11. Δημοσθένους φιλοπονία.

Πυθέας· ἀρχαῖος ῥήτωρ καὶ πολιτικός, ἀντίπαλος τοῦ Δη-
 μοσιθένους.—*ἐπισκώπτω*=ἐμπαίζω, περιγελῶ.—*Δημοσθένης*·
 μέγας ῥήτωρ τῆς ἀρχαιότητος (383—322 π. χ.).—*ἐπιλέγω*=
 λέγω ἐκτὸς τῶν ἄλλων.—*ἐνθύμημα*=σκέψις, ἰδέα.—*ἐλλύχριον*
ἀπόζω=ἔχω τὴν ὀσμὴν τοῦ ἐλαίου τοῦ λύχνου.—*ἐλλύχριον*=
 θρυαλλίς, φυτίλι.—*διτι*=διότι.—*διὰ τῆς νυκτὸς πάσης*=καθ'
 ὅλην τὴν νύκτα.—*φρονεῖζω*=σκέπτομαι, μελετῶ.—*ἐκμανθά-
 νω*=μανθάνω τελείως.—*ερεῖν*, ἄπαρ. μελλ. τοῦ ῥημ. *λέγω*.

12. Ἡ βαρυντάτη τῶν ποινῶν κατὰ τοὺς Μυτιληναίους.

Ἦνίκα=ὅτε.—*ἤρξαν τῆς θαλάσσης*· ἡ Μυτιλήνη ἀνεδεί-
 χθη ναυτικὴ δύναμις καὶ ἐκυριάρχησεν ἐπὶ 60 σχεδὸν ἔτη τοῦ
 Αἰγαίου κατὰ τὸν βον αἰῶνα π. χ.—*οἱ ἀφιστάμενοι*=οἱ ἀποστα-
 τοῦντες.—*ἐπαρτάω(ῶ)*=ἐπισείω, ἰπειλῶ.—*γράμματα μὴ μαν-
 θάνειν*=δηλαδὴ νά μὴ μανθάνουν γράμματα.—*κόλασις*=τι-
 μωρία.—*ἡγέομαι (οὔμαι)*=θεωρῶ, νομίζω.—*ἀμαθία*=ἀμά-
 θεια.—*καταβιδῶναι*, ἄορ. τοῦ ῥημ. *καταβιδῶ (ῶ)*=περνῶ τὴν
 ζωὴν μου.

13. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἰέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Ἰέρων· τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀπὸ τοῦ 485 π. χ.—*ἦκω*
 =ἔχω ἔλθει.—*Ὀλυμπίων ἀγομένων*=ὅτε ἐτελοῦντο Ὀλυμ-
 πιακοὶ ἀγῶνες.—*ἀρματηλατέω (ῶ)*=δ⁸ γῶν ἄρμα.—*εἶργω*
τῆς ἀγωνίας=δὲν ἐπιτρέπω τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα.—
μεταλαμβάνω τινός=μετέχω τινός.—*τοῦ μεγίστου τῶν κιγ.*

δύνων ἔννοεῖ τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν ἀγῶνας.—**πανήγυρις** = συνέλευσις ἑορταστικῆ.—**δεῖν** = ἵτι πρέπει.

14. Διογένους ἐτοιμότης.

Ἔπος = λόγος, στίχος.—**Ἡσίοδος** ἑπικός ποιητὴς τοῦ Η' π.χ. αἰῶνος.—**οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ'**, *εἰ μὴ γείτων κακὸς εἶη* = οὔτε βοῦς θὰ ἐχάνετο, ἂν δὲν ὑπῆρχον κακοὶ γείτονες.—**Διογένης** κυνικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, ζήσας ἐν Κορίνθῳ καὶ Ἀθήναις κατὰ τὸν Δ' π.χ. αἰῶνα.—**ἀπόλωλα**, παρακ. τοῦ ὄημ. **ἀπόλλυμαι** = χάνομαι.—**Μεσσήνιοι... ἀπολώλασι** ἔννοεῖ τὴν καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν οἱ Μεσσήνιοι ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τοὺς Μεσσηνιακοὺς πολέμους.

15 Ἀλκιβιάδου φιλοτιμία καὶ Σωκράτους ἀντιφιλοτιμία.

Ἀλκιβιάδης—**Σωκράτης**, ἰδὲ Αἰλ. 6.—**Ξανθίππη** σύζυγος τοῦ Σωκράτους.—**καταπλαγείσης τὰ πεμφθέντα** (ἐνν. δῶρα) = ἐπειδὴ κατεπλάγη (ἐθαμβώθη) ἀπὸ τὰ ἀποσταλέντα δῶρα.—**ἀξιόω(ῶ)** = ἰπαιτῶ.—**παραταξώμεθα** = ἄς ἀντιπαραταχθῶμεν.—**ὅτι μέγα... τυχεῖν** ἢ σειρά τῶν λέξεων: **ὅτι μέγα ἐστὶ τυχεῖν τούτων, ὧν (= ἄ) ἐπιθυμεῖ τις**.—**τυγχάνω τινός** = ἐπιτυγχάνω τι.—**τὴν ἀρχὴν** = παντελῶς, οὐδὲλως.

16. Ἡ ἀληθὴς μόρφωσις.

Μειράκιον παῖς ἡλικίας δέκα τεσσάρων μέχρι εἴκοσι ἐνὸς ἐτῶν.—**Ἐρετρικόν** ἐξ Ἐρετρίας (πόλεως τῆς Εὐβοίας).—**προσφοιτάω(ῶ)** = μαθητεύω.—**Ζήνων** στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου, ἀκμιάσας τὸν Γ' π.χ. αἰῶνα.—**ἱκανός** = ἀρκετός.—**ἀφίκετο** μέσος ἀορ. β! τοῦ ὄημ. **ἀφικνοῦμαι**.—**εἰς ἄνδρας ἀφικνοῦμαι** = φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνήρ.—**ἤρρετο**, ἀορ. β! τοῦ ὄημ. ἐρωτῶ.—**τί ἄρα μάθοι σοφόν** = τί τέλος πάντων σοφὸν ἔμαθεν.—**χαλεπήναντος**, ἀορ. τοῦ ὄημ. **χαλεπαίνω** = ὀργίζομαι.—**πληγὰς ἐντείνω** = δέρω, ξυλοκοπῶ.—**ἡσυχίαν ἄγω** = ἡσυχάζω.—**ἐγκαρτερεῶ** = ὑπομένω.—**φέρω** = ἀνέχομαι, ὑποφέρω.

17. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Διογένης· ἰδὲ Αἰλ. 14.—**πανήγυρις**, ἰδὲ Αἰλ. 13.—**Ῥοδιακός**· Ῥόδιος, ἐκ τῆς Ῥόδου.—**ἤμφισπόμενος**, παρακ. τοῦ ῥημ. **ἀμφιέννυμαι**· ἐνδύομαι.—**τύφος**· ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη.—**περιτυγχάνω**· συναντῶ.—**ξωμῖς**· ἔνδυμα τὸ ποῖον δὲν ἐσκέπαζε τοὺς βραχίονας.—**φαῦλος**· εὐτελής.—**ῥυπώσας**, μετοχ. τοῦ ῥημ. ῥυπῶ (ῶ), ἰδὲ Αἰλ. 8.

18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Φερενίκη· θυγάτηρ τοῦ εὐγενοῦς Ῥοδίου καὶ Ὀλυμπιονίκου Διαγόρου.—**Ὀλύμπια**· Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.—**ἀθλέω** (ῶ)· λαμβάνω μέρος εἰς ἀγῶνας.—**Ἑλληνοδίκαι**· ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων.—**παρέρχομαι**· παρουσιάζομαι.—**δικαιολογοῦμαι**· προβάλλω ὡς δικαιολογίαν.—**ἐκνικῶ**· ὑπερνικῶ.—**εἴργω**· ἐμποδίζω, ἀποκλείω.

19. Διογένους φιλομάθεια.

Ἀντισθένης· ἐπιφανὴς φιλόσοφος ἐξ Ἀθηνῶν, ἰδρυτὴς τῆς σχολῆς τῶν κυνικῶν, ζήσας περὶ τὸ 400 π.χ.—**ἐπὶ φιλοσοφίαν**· εἰς τὴν φιλοσοφίαν.—**οὐδὲν**· οὐδὲν ὄλως.—**προσίεμαι**, ἰδὲ Αἰλ. 8.—**εἰλαύνω**· ἀποδιῶκω, ἀπομακρύνω.—**συνουσία**· συναναστροφὴ.—**λιπαρέστερος**· κἄπως ἐνοχλητικός.—**ἐγκειμαι**· πιέζω, στενοχωρῶ.—**ἐνταῦθα ἤδη**· τότε πλέον.—**καθίξεσθαι**, μελλ. τοῦ ῥημ. **καθικνέομαι** (οὔμαι) **τινος**· κτυπῶ τινα.—**παίω**· κτυπῶ.—**κατὰ τῆς κεφαλῆς**· εἰς τὸ κεφάλι.—**ἀπαλλάττομαι**· ἀπομακρύνομαι.—**ἐνέκειτο φιλοπόνως**· ἐπίεξε (ἐνν. τὸν Ἀντισθένη) μὲ μεγάλην ἐπιμονήν.—**διψῶ**· ἐπιθυμῶ σφιδρῶς.—**ὑποθήσω**, μελλ. τοῦ ῥημ. **ὑποτίθμι** (τὴν κεφαλὴν)· κῦπτω τὴν κεφαλὴν.—**ἀπελάσαι**, ἀορ. τοῦ ῥημ. **ἀπελάυνω**· ἀπομακρύνω.—**οὕτως**· τόσον.—**διατριβή**· διδασκαλία.—**ὑπερασπάζομαι**· ἀγαπῶ ὑπερβολικά.

20. Φωκίωνος ἀφιλοχρηματία.

Φωκίων· Ἀθηναῖος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς (412-317 π.

χ.).—τάλαντον' ποσὸν 6000 ἀττικῶν δραχμῶν.—δίδωσι (ν). γ! ἔν. ὄρ. τοῦ ῥημ. δίδωμι=δίδω. —ὥς=ὥστε.—καλὸς κάγαθός=ὡραῖος κατὰ τὸ σῶμα καὶ καλὸς κατὰ τὴν ψυχὴν, τέλειος ἄνθρωπος.—οὐκοῦν=λοιπόν.—ἑασάτω, τοῦ ῥημ. ἔάω (ῶ)=ἄφηνω.

21. Λακεδαιμονίων μητέρων φιλοπατρία.

Κεῖμαι ἐν τῇ μάχῃ=κεῖμαι νεκρὸς εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.—αὐταί=αὐτοπροσώπως.—ἀφικόμεναι (μετοχ. ἄορ.β! τοῦ ῥημ. ἀφικνούμαι), ἀντὶ ἀφικνούμεναι.—ἐπισκοπῶ=παρτηρῶ, ἔξετάζω.—εἰ ἦν=ἂν ἦσαν.—πλείω=περισσότερα.—τὰ ἐναντία=τὰ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν (τραύματα).—γαυρούμεναι=πλήρεις ὑπερηφανείας.—σεμνῶς=τοβαρῶς, μεγαλοπρεπῶς.—βλοσυρῶς=λύστηρῶς, ἀταρχίως.—πατρῷαι ταφαί=λατρικοὶ τάφοι.—εἰ δ' ἐτέρως εἶχον τῶν τραυμάτων=ἐὰν δὲ ἦσαν διαφορετικὰ τὰ τραυμάτιά των, ἐὰν δὲ εἶχον τραυματισθῆ ἐκ τῶν ὄπισθεν.—ἐνταῦθα=τότε.—αἰδοῦμαι=ἰντρέπομαι.—σπεῦδω λαθεῖν=σπεύδω νὰ ἔξαφανισθῶ.—ἀπαλλάττομαι=ἀναχωρῶ.—πολυάνδριον=νεκροταφεῖον.—λάθρα=κρυφά.—οἰκεῖα ἡρία=πατρῷαι ταφαί.

22. Φωκίωνος φιλοπατρία.

Φωκίων' ἰδὲ Αἰλ. 20.—στρατηγέω (ῶ)=διατελῶ στρατηγός.—καταγιγνώσκομαι θανάτῳ=καταδικάζομαι εἰς θάνατον.—πιεῖσθαι, ἀπαρ. μελλ. τοῦ ῥημ. πίνω.—κῶνειον=δηλητήριον.—ᾠρεξεν, τοῦ ῥημ. ὀρέγω=τροτείνω.—κύλιξ=τοτήριον.—οἱ προσήκοντες=οἱ συγγενεῖς.—ἤροντο, ἄορ. β! τοῦ ἐρωτῶ.—εἴ τι λέγοι=ἂν εἶχε ν' ἀφήσῃ παραγγελίαν τινά.—ἐπισκῆπτω=παραγγέλλω.—μηδὲν=οὐδόλω.—μνησικακῶ τινι ὑπὲρ τίνος=διατηρῶ κακίαν ἐναντίον τινὸς διὰ κατῆ.—φιλοτήσιος=φιλικός.—φιλοτησίας' ἔνν. κίλικος.

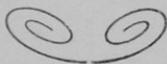
23. Ξενοκράτους ζωοφιλία.

Ξενοκράτης' περίφημος φιλόσοφος, ἀκμάσας κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα π. χ.—Χαλκηδῶν' πόλις τῆς Βιθυνίας, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου (σημ. Καδίκοι), ἀποικία τῶν Μεγαρέων.—ἐταῖ-

ρος=φίλος, μαθητής.—Πλάτων, ιδὲ Αἰλ. 7.—ἐλεῶ=εὐσπλαγχνίζομαι, λυποῦμαι.—πρὸς=ἀποτε.—στρουθός=σπουργίτης.—βιβαίως=μεθ' ὁρμῆς.—κόλπος=κόρφος.—κατέπιη, ενεργ. ἄορ. β! τοῦ ὄημ. καταπέτομαι=πετῶ πρὸς τὰ κάτω.—ἀσμένως=εὐχαρίστως.—ὁ ὄρνις=τὸ πτηνόν.—ἔστε=μέχρις ὅτου.—ἀπλόω (ῶ)=ἀπλώνω.—ἀφήκεν, ἄορ. β! τοῦ ὄημ. ἀφήμι=ἀφήνω.

24. Οἱ Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας.

Μειράκιον ιδὲ Αἰλ. 16.—ἐπρίατο, ἄορ. τοῦ ὄημ. ὠνοῦμαι=ἀγοράζω.—χωρίον=ἔκτασις, ἀγρός.—ὑπερεύωνος=πολὸν εὐθηνός.—εἶτα=ἔπειτα.—ἤχθη, παθ. ἄορ. τοῦ ὄημ. ἄγομαι.—ἄγομαι ἐπὶ τὰς ἀρχάς=ὀδηγοῦμαι ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων.—ζημιόμαι (οὔμαι)=τιμωροῦμαι.—ἐκεῖνο=τοῦτο.—ἐπει=διότι.—ῶν=ἄν καὶ ἦτο.—ἦρα, παρατ. τοῦ ὄημ. ἐράω (ῶ)=ἐπιθυμῶ.—ὀξύτατα ἦρα τοῦ κερδαίνειν=ἐπεθύμει σφοδρότατα τὸ κέρδος.—ἐν τοῖς μάλιστα=κατ' ἔξοχόν, πρὸ πάντων.—πολέμιος=ἐχθρός.—παρατετάχθαι ἄπαρ. παρακ. τοῦ ὄημ. παρατάσσομαι=ἀνθίσταμαι.—ἀργύριον=χρήματα.

024000025606

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 17.-